

HJRGONS SNUGGA 18

Hirgons Snugga

är organ för HARADRIM, Södertälje Tolkien- och fantasysällskap och utkommer under gynnsamma omständigheter fem gånger om året (jan, mars, maj, sept, nov). Dessa omständigheter har ännu aldrig legat för handen. Namnet har den fått efter den berömda budbäraren Hirgon, vilken som bekant gav sitt liv i nyhetens tjänst. HARADRIM ser som sin främsta uppgift i samhället att värna om myten samt att återinföra sagan i vardagen.

Prenumererar gör man genom att gå med i sällskapet. Det kostar 30 kronor per år. Kontakta Anne Larsson, Mariagatan 4B, 172 30 Sundbyberg, tel 08-28 13 85. Eller, genom att betala in 15 kronor på föreningens postgiro. Märk blanketten "Prenumeration" och glöm för all del inte ditt namn och din adress.

Manuskrift till Hirgons Snugga tas emot med gladast hjärta om de är renskrivna, helst då på maskin, men det är absolut inget krav. Teckningar bör av trycktek-niska skäl vara utförda i svart tusch eller som (goda) xerografiska kopior. Foton kan fungera. Redax förbehåller sig rätten att formera om insända bidrag, ändra stavningen eller dela dem i flera delar om så skulle vara nödvändigt.

Införda bidrag honoreras ej, ej heller ansvarar redaktionen för manuskript. Däremot garanteras evig tacksamhet och ovanskelig ära, samt för icke-medlemmar ett gratisexemplar av det nummer där bidraget är infört.

Redaktör för Hirgons Snugga är Jörgen Stådje, BOROMIR, Hallonvägen 4, 151 50 Södertälje, telefon 0755-335 70.

Manusstopp för nästa Hirgons Snugga infaller med största säkerhet någon gång.

HARADRIMS postgironummer är 37 63 64 - 6.

REDAKTIONELLT

Redaktören åter på fri fot. Jag har beslutat börja med en ny trend, feature artists. I detta nummer är det Aredhel som får komma fram i rampljuset. Som fortsättningssaga trycker vi härmed "Morgan och Be-Atrik", den spännande berättelsen om ett par äventyrare som får i uppdrag att skaffa pengar, med sensmoralen att kärleken drabbar blint. Ack, ack. Slutet på Gollums Avalanche får ni också avnjuta. Men är den slut egentligen... Andira/Ander har äntligen dykt upp med en bokrecension. För er som inte dristade er ut på härläget i våras har jag ljugit ihop en liten berättelse, så ni ska få se vad ni missade. För övrigt är det som vanligt, lite små kuliga annonser och klipp ur pressgrannarna.

Vår 10-årsfest avlopp synnerligen lyckat, tycker jag. Fler medlemmar än någonsin behagade visa sig. En del visade mera av sig än vad som annars är brukligt och redaktören hoppas att just den bilden blev bra. Den kommer i albumet, mums filibabba. Ambassader från Forodrim och Forodrim-mini frambar tribut och blev förhoppningsvis inte fråntagna några av sina förutfattade meningar om Harad. Jag skulle hålla tal till intåget och hade som vanligt inte skrivit något, vilket de närvarande förmodligen märkte. Rökmaskineriet gick på högvärv och spillde ut halva sig på golvet, om nu någon undrade varför det var så blött där. Men det torkade sen... Iden med ett skådespel där de medverkande inte behövde säga något var synnerligen lyckad, dels minskade behovet av repetitioner och dels riskerade man inte att säga fel. Adils fyrverkeri tycker jag var det ståtligaste på länge. De stora rökrören innehöll två kilo krut vardera, och dagen efter kunde vi konstatera att de bränt varsitt präktigt håll i gräsmattan.

Ett telegram kom in från Forodrim's Beregond och löd sålunda: "Forodrim lyckönskar på födelsedagen och önskar många happy returns." Visst, vi hör av oss på deras 10-årsdag (hehe). Forodrim's ambassads tal var gott och insmickrande (men tyvärr allt för långt för att få plats här) och presenten från Forodrim-mini, en kruka guldpengar, behagade vår furstinna storligen.

Några ska tackas alldeles speciellt, först och främst Aredhel, hennes syster och medhavda kamrat som förvällde orcherna och skalade midgårdssormarna på ett så förtjänstfullt sätt. Grytor, det kan de, skogsfolket. Ett par dagar innan festen inkommo ett brev från Dal's Råd (Jönköping) där man lyckönskade oss till vårt jubileum. Det brevet finns med här nedan. Det ska Dal-Thorondil ha stort tack för.

På tal om Dal ja, så fick jag Dalbladet 3 härförliden. Denna lilla åttasidiga skrift är alltid så trevlig att få. Denna gång innehöll den ett par recensioner, bl a en av Arda 1982-83, rapporter från Novemberbanketten och några interna JTS-fester. En lång dikt och ett par ganska trevliga teckningar avslutar det hela. De är seriösa, grabbarna. Av medlemsförteckningen kan man se att Dal för närvarande har 17 invånare. Om vi inte ser upp kommer de snart ikapp oss. Då kan de börja

PRESSTOPP!!!! @ * * * * * \$ * * *
MIDVINTERBLOTET den 13:e decembris
med soppa, mjöd, bröd, glögg och
striptease kommer med största san-
nolikhet att kunna avnjutas i det
Boromirska residenset. Be there!

bli en maktfaktor i Midgård (hint, hint, Gardeskaptens...). Dalbladet finns hos mig, till påseende, för den som så önskar.

Höstens stora filmhändelse Älgen II (Aliens) imponerade, men det kunde ha varit lite mindre vapenromantik. Helst skulle jag vilja döpa om den till "Titta vi pepprar", för den låg helt i linje med trenden från USA (Top Gun etc.), med häftiga kanoner och tuffa grabbar (tjejer) som klarar allt bara de har en super-Boltzmann-Afro-gurka-12-Magnum med toppladdade ultratorpeder och sjutton displayer som tar slut på batterierna innan man ens hunnit fram till avtryckaren. Som om man vore intresserad av alla displayer när kulorna viner kring örnen...

Men, kära Haradrimiter, ett problem står för dörren (bokstavligen). Vi håller på att bli hemlösa! Vår gamla lokal på Höglandsvägen är ju borta för länge sen, vet ni. Vi fick vara i en ny lokal ganska intill som heter Höglandsgården, som är någon slags barndaghem. Fast alla våra saker, tidningar, böcker, porslin, skärmar etc. befinner sig i ett skåp i en tredje lokal en bit längre bort. Så långt är allt gott och väl. Kommunen satsar nu allt mindre på folk som kan roa sig utan kommunal dag-övervakning så vi blir tyvärr utslängda från Höglandsgården till nyår, då densamma läggs ner. Våra saker får då inte heller vara kvar i skåpet. Vad gör vi med dem? Vad gör vi med oss själva? Det är en svår fråga. Visst kan man ställa allt i vårt garage, men det gagnar ju inte föreningslivet. Det börjar bli dags för DIG att tänka, fast det känns ovanligt. Hur gärna Rådet än vill, kan vi inte greja det här själva. Vems källare kan vi vara i?

Med utresevisum från Haradrims emigrationskonsternat på fickan reste jag härom veckan till Holland, för att se hur de förtryckta massorna hade det. Där såg jag det allra senaste för damerna som vill vara extra chica nu till jul: UV-härdande nagellack från Vidal-Sassoon. Till varje inne-dams sminksaker hör numera förutom nagellacket en liten UV-lampa i plexi-glas, som man sticker in den nymålade handen i, i 30 sekunder. Sannolikt blir den också lite solbränd av proceduren.

*Esgaroth
29/9 a.p. 1986*
*Ärade Haradrimiter och
10-årsjubilarer!*
*Låt oss få framföra våra
varmaste Gratulationer!*
*Tyvärr kan vi inte delta i
firandet in persona, men vi
försäkrar att vi delar er
glädje över 10 lysande år!*
*Må vänskapen mellan
våra folk blomstra!*

*Å Dals folks
vägnar,
Thorondil,
Rådsmästare, Esgaroth*

Eftersom Snuggan är ganska packad den här gången har vi inte plats med den vanliga, fräsiga innehållsförteckningen. Istället kommer den här:

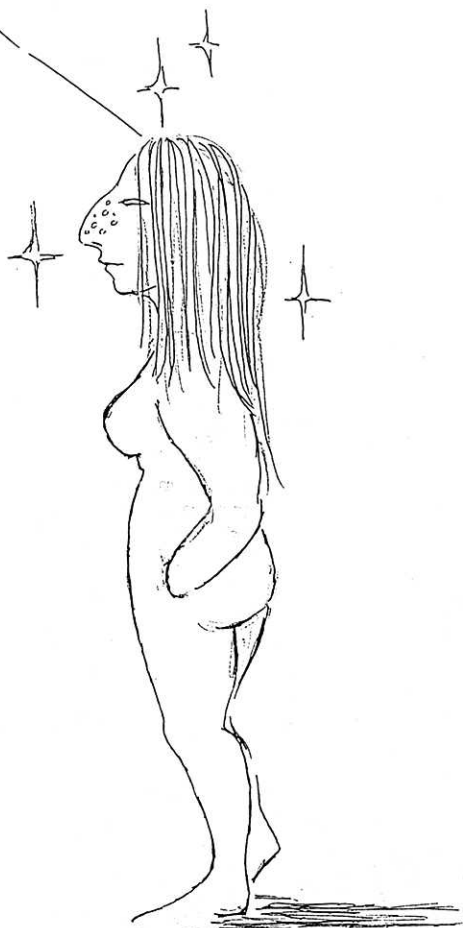
Framsida.....	Frampå
The Feature Artist...Boromir.....	5
Morgan och Be-Atrik...Aredhel.....	7
Rässentjoner.....Andira.....	15
Avalanche.....Gollum.....	17
Insändarsidan.....Boromir.....	22
En larvig äppelsaga...Luthien.....	23
Härlägre.....Boromir.....	26
Baksida.....	Bakpå

Jag hoppas ni ska gilla Hirgons
Snugga 18.

Och nu blir det reklamfilm:

Boromir

HIRGONS SHUGGA PROUDLY PRESENTS:

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ AREDHEL ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Hirgons Snugga har härmed det utsökta nöjet att presentera detta nummers feature artist: Skogskvinnan Aredhel. Hon debuterar här med sin spännande fortsättningsserie "Morgan och Be-Atrik" specialskriven för HS. Redaktionen känner sig synnerligen hedrad av äran. Vi lyckades få förmånen att besöka henne i hennes smakfullt möblerade jordhåla. Den är verkligen chique och vi funderar allvarligt på att skicka hit vår Schöner Wohnen-stab. Anspråkslöst förevisade hon den nya mossan på väggarna, som hon påstod att hon kastat dit själv trots att man nästan

kunde tro att det var yrkesallvers verk. Väl nedsjunkna i de bekväma lövhögarna, med varsin benskal rykande hett örtte i handen och rusiga av lycka över att ha fått chansen att komma hit, glömm vi ryggen som värker efter den skumpiga mumakfärden och börjar intervjun:

Hirgons Snugga: Du har blivit vald till detta nummers feature artist. Vad tycker du om det?

Aredhel: Det är väldigt skojigt att få medverka i en

tidning som iallafall är Haralds största.

HS: Fast du är väl ganska van vid sådan här berömmelse?

A: Oja, jag har ju varit med i Snuggan förut.

HS: När började du skriva?

A: Jag började redan vid 6 års ålder, med sagan om Marie, sjöjungfrun.

HS: Aha, en tidig debut således. Hur kom det sig att du kom över till rollspelsgenren?

A: En manlig vän till mig blev

97-86

inblandad i DD och gav ut spelet Mutant. Det är trevligt att skriva, fast man blir mobbad av förlaget ibland. De vill mest ha skräp men jag är en sån som uppskattar en fiffig intrig. Det gör inte förlaget. Du vet GIGO, garbage in garabage out. Jag har ett till DD-äventyr på gång men det lär knappast bli tryckbart.

HS: Jaha, men nu har du alltså gått över till den seriösa litteraturen. Hur fick du iden till "Morgan och Be-Atrik"?

A: Den kom när jag skrev Mutantäventyret, eller för att vara sanningsenlig så fick jag iden till figurerna genom Mutant. Jag ville skriva ett äventyr med en cirkus i, så jag skrev ett om en magiker som kunde trola på riktigt. Det var det som var hela grejen liksom. När jag var färdig med Mutant hade jag figurerna klara och tänkte att "de var ganska roliga, dem skulle man kunna göra någonting av. Varför inte till Snuggan?" (Vid dessa ord bugar sig redaktören i stoftet.)

HS: Vad skulle du helst vilja bli?

A: Helst skulle jag vilja bli filmare, eller hamna på manus-sidan på något litet filmbolag som sysslar med små filmer. Annars skulle jag kunna tänka mig att bli berömd författare.

HS: Vilken sorts mat tycker du mest om?

A: Grytor! Grytor med mycket gräddde i! Mina vänner klandrar mig för att jag håller för mycket gräddde i allting, men det är en tradition i familjen. Annars gillar jag också kinesrestauranger.

HS: Ditt stjärntecken är Haradrimitiska Slem paddan. Slem paddor är vanligen romantiska, fast med en dragnig åt mörka, fuktiga källare. En slem padda jobbar för det mesta i kamel-näringen. Det stämmer ju inte alls på dig, eller hur?

A: Yl!

HS: Om du fick ta med dig tre sorters sprit till en öde ö, vilka sorter skulle det bli då?

A: Bananlikör, som varje sann Haradrimit skulle ta med sig, annars bara en dunk 96 och en massa essenser... punsch... Inte whisky, och absolut inte

konjak.

Senast lästa bok: "1984" av George Orwell.

Omdöme: Jag har bara hunnit till sidan 19 ännu så jag vet inte. Men då slipper jag läsa Hemingway på ett tag. Blå för Hemingway.

Senast sedda film: På luffen i Beverly Hills.

Senast bevistade SF-kongress: NASACON 6. Redaktören var själv där vill jag minnas. Där såg vi den fantastiska filmen Laserblast. Den var väldigt dålig, med alla explosioner visade sex gånger. Man ville väl ha valuta för pengarna. Det ryktas från opålitlig källa att han som gjorde special-effekterna fick jobb på ett riktigt filmbolag sen...

Vi tackar Aredhel för intervjun och avlägsnar oss, ty vår mumak råmar ute på gården. Aredhel står leende i dörren och vinkar åt oss, där vi rusiga av lycka stapplar nerför trapporna och ut i det fria.

Boromir

ORS! SEGELBÅT (för icke-seglare)

* MITT BÄSTA SOMMARMINNE *

MORGAN OCH BE-ATRIK

AV

KARIN FREDRIKSSON

1

INKRÄKTAREN

"Jämmer och elände!", tänkte borgmästare Melvin där han stod och stirrade ut genom sitt fönster.

Solen steg upp över hustaken i Tvetuna och fastän det ännu var morgon kunde man känna att dagen skulle bli het. Vetet låg som döda ormar på åkrarna och vattnet i ån, som rann genom byn, var så lågt att grodorna trängdes. Det var det tredje året av torka och katastrofen var ett faktum. Tvetuna hade inte haft sådan torka på flera mansåldrar.

Det första året hade man kunnat leva på vad som fanns hamstrat i ladorna, men det andra året blev värre. Tvetuna hade måst importera säd och annat från städer längre ut åt kusten och det blev dyrt. Byn låg alltför otillgängligt till. Nu gick inte det heller.

Högar av kreditbrev låg staplade på borgmästarens skrivbord, tillsammans med hot- och tiggarbrev från desperata bybor. Stadskassan var tom... i stort sett.

Ettusen guldmünt återstod och Melvin stod och vägde dem i handen. Påsen var tung och det var borgmästarens hjärta också, för han tänkte spela med pengarna och han visste inte om han skulle vinna eller förlora. Han såg mot den stängda dörren bakom sig.

"Måtte det här fungera", tänkte han.

Det var onekligen en udda

skara som hade samlats i mot-tagningsrummet utanför borgmästarens rum i rådhuset.

Vid dörren satt Andra, en smal väderbiten ranger från skogen en bit upp i norr, och sög på sin långa pipa. Hon hade suttit där långt innan de andra anlände, men hon hade ingen brådska. Då och då släppte hon ut en avlång rök-ring, medan hon lindade handtaget på sin pilbåge med tunna läderransor. Hon var nästan helt klädd i läder. Bara hennes byxor var av tyg - kamou-flagegrönt tyg.

Bredvid henne satt en liten kutryggig kattögd skogsfibbling och lekte med en halskedja. Fibblingarna var en underlig ras. De var sega som ek-rötter och utmärkta överlevare. Samliga påstod att de var släkt med skogskatterna, andra att de härstammade från svart-alverna, men ingen visste säkert, för de hade bott i de allra djupaste skogarna under de mörka, glömda åren. Hur som helst var de utmärkta tjuvar och det gällde även Yttgiff, som den här fibblingen hette.

Vid väggen längre bort satt dvärgen Hurin-Baz, med händerna på sin tunga slägg, och samtalade med Ronin. Ronin var visserligen människa, men han var också krigare och de hade genast känt släktskap. Ronin var lång och kraftig med svällande solbrända överarmar. Han hade ett kort svart skägg, buskiga ögonbryn, ett mäktigt bredsvärd och en stor käft.

Just nu satt han och drog en blodig historia som han påstod sig ha upplevt. Baz lyssnade småskrockande och strök sitt långa silvergrå skägg och stora näsa. Han sade inte mycket, men det syntes att han gillade sin skrytsamme kollega och de hade redan delat flera mjöd-flaskor.

I ett hörn av rummet satt Be-Atrik, barbakvinnan, under tystnad. Barbarena talade inte ofta utan orsak, inte med folk de inte kände. Be-Atrik var bara en ung barbar, men hon var ändå en imponerande syn. Fullt upprest var hon nästan två meter lång, hennes långa ebenholtssvarta hår skuggade hennes mörka ögon och bredvid henne stod ett två-handssvärd lutat mot väggen. Golvplankorna under det tycktes svika en aning.

Alla i rummet synades varandra med en misstänksamhet som dock blev mindre för var minut. Ronin gav Be-Atrik en gillande nick och hon verkade inte helt fientlig. Andra hade börjat tala med Yttgiff.

Klockan slog sju och efter några sekunder öppnades dörren och Melvin steg ut bland dem. Han ryggade lite vid anblicken av sällskapet.

Urg, tänkte han. Vilka råskinn!

"Välkomna, vänner!", sade han vänligt och hans ämbetsleende kom raskt på. "Det gläder mig att se så många här. Jag var rädd att summan jag ställt upp skulle uppfattas som väl

låg, men jag kanske misstog mig."

"Nja, inte direkt", sade Andra med ett snett leende. "Men det är ont om uppdrag i den här trakten."

"Jaha ja", sade borgmästaren lättad. "Så ni nöjer er med tusen att dela på."

"Ja, det räcker för mig. Dessutom är det ju lite av ett välgörenhetsärendet här, så man får väl ställa upp."

"Och så får vi väl behålla allt vi hittar som inte kan hjälpa byn?", sade Yttgiff med misstänksam röst.

"Det stämmer", medgav borgmästaren.

"Jag råkade passera", sade Ronin innan han blivit tillfrågad. "och nu är jag glad att jag såg anslaget. För mig är det nog att få gå med i det här gänget... vilket inte betyder att jag avstår från belöningen. Nå... Baz här verkar vara en hårding, rangern tycks veta vad hon gör, han där kommer vi att ha nytta av och om bruden i hörnet kan använda det där svärdet, och det tror jag hon kan, så är hon mer än godkänd. Kort sagt. Jag gillar sällskapet. Inte ett fruntimmer så långt ögat når."

Baz nickade bifall. Melvin log en smula nervöst.

"Jag förstår vad du menar", sade han och vände sig mot barbarinnan som höjde blicken en aning och förstod att hon måste säga något.

"Jag har fyllt tjugo år." Hennes röst var djup och långsam. "Min stam behöver erfarna jägare och krigare och man får ingen erfarenhet av att sitta runt en lägereld och höra de gamlas sånger. Jag har jagat med mina bröder. Nu behöver jag lära med andra."

Hon tystnade och såg på de andra. Ingen hade något mer att säga. Ronin såg otålig ut och drog till sig sin ryggsäck.

"Ska vi dra oss? Allt är väl sagt?"

"Ett ögonblick", sade borgmästaren. "Alla är inte här

än."

"Inte? Vem fattas?"

Borgmästaren såg bekymrad ut.

"Ni kommer inte att gilla det här", sade han. "Men... Markisens son har anmält sig... eller rättare sagt: Markisen har anmält sin son."

En statisk tystnad uppstod. Ronins muntra ansiktsuttryck stelnade till ett grin. Beatrik höjde ett ögonbryn. Hon var ny i trakten och visste inte vad de talade om.

"Markisen!? Inte Markisen av Löwenbräu, väl?!", stammade Andra bestört.

"Densamme. Morgan af Löwenbräu är hans namn. Sonens, alltså. Fadern anmälde visserligen alla hans namn, alla sex, men Morgan kallas han visst. Jag har aldrig träffat

honom personligen. Han tycks ha hållit sig kring palatset och ägorna, men nu vill Markisen att han ska få komma ut och möta omvärlden lite."

"Måblghuff", sade Ronin förtvivlat. Han var fortfarande för chockad för att få ur sig något vettigt. Ett samstämmigt stönande steg upp från de andra.

"Men...", protesterade Andra. "Vi ska ut och slåss! Vi kan inte leka dadda åt någon bortklemad ädling. Det här kan bli tufft!!"

"Jag är ledsen", sade borgmästaren. "Det är inget som jag råår över. Vem som helst kan anmäla sig och Markisen är den mäktigaste..."

Han avbröts av ljudet av en häst i galopp, som tvärstannade utanför. Alla ryckte till

Bild
saknas

när dörren plötsligt öppnades och en mycket ung man störtade in. Han flämtade och svalde flera gånger innan han kunde tala.

"Jag... jag är förtvivlad!" stammade han. "Jag ber er. Förlåt min sena ankomst. Jag hoppas ni inte har väntat länge. Jag står till er tjänst. Förlåt mig!"

Han gjorde bugande åtbörder med pannan mot alla i rummet. "Mitt namn är Morgan af Löwenbräu... jag..."

"Vi vet", sade Andra. Hennes röst hade kunnat isa blodet på en orm. Alla såg på den unge adelsmannen med stela blickar. Han motsvarade alltför väl deras förhållanden.

Morgan var smal och ganska kort. Hans hår var guldgult och klippt enligt det gängse aristokratmodet, med långa bakåtkammade lockar och tjocka polisonger som svängde nedtill. Hans hud var i jämförelse med deras sjukligt blek och med sin vida sammetsmantel och ljusa figurskurva jaktdräkt var han snarare klädd för en smärre trädgårdsfest än för en färd genom vildmarken. Vid hans vänstra höft hängde en smal och lätt värja med ingravade tecken i bladguld på

skaftet.

"Välkommen, Morgan", sade borgmästaren för att bryta den pinsamma tystnaden. "Är du klar att ge dig av?"

"Ja... ja, naturligtvis!", stammade Morgan och försökte sig på ett nervöst leende.

"Var är din packning?", frågade Andra stelt.

"På min häst. Jag lämnade den där..."

"Du får lämna hästen. Vi andra har normalt med pengar och har inte råd med sän't. Vi har en mula som kan ta packningen. Har du några vapen?"

"Ja... visst", sade Morgan och drog undan sin kappa för att hon skulle kunna se värjan bättre. När han såg hennes plötsliga förtvivlan log han lugnande.

"Jag försäkrar er att jag kan använda den", sade han. "Och förresten vet vi ju inte vart vi ska än. Vi kanske kan undvika att slåss. Jag menar inte mer än nöden kräver."

"Vi kommer att möta orcher!", väste Andra med en otrolig självbehärsknings. "Och vi kommer att BEHÖVA slåss."

"Ja, javisst. Jag menar... I princip är jag emot våld, men..."

Ronin kvävde ett nervöst

skrik och körde huvudet i väggen. Baz försökte lugna honom och dunkade honom i ryggen.

"Det är nog bäst att ni ger er iväg nu", sade borgmästaren snabbt. "Ni har massor av tid att bekanta er sedan."

Alla reste sig under tystnad och började gå ut. Först gick Ronin och dvärgen. Ronin hade hämtat sig lite, men var fortfarande blek. Be-Atrik gav Morgan en lång synande blick medan hon passerade utan ett ord. Blicken var en blandning av förundran och totalt förakt. Andra och Yttgiff försvann snabbt efter henne.

"Inga fruntimmer!", väste Andra med ett förvirrat, nästan roat ansiktsuttryck. Yttgiff böjde handleden helt lätt med lillfingret spretande rakt ut.

"Åäou!", pep han.

Den unge adelsmannen såg allt i ögonvrån. Han kunde omöjligt missa det. Ändå tycktes han inte reagera och tog artigt farväl av borgmästaren innan han gick. Bara den som var riktigt nära honom kunde se de glittrande små svett-dropparna i hans panna och hur hans ena mungipa darrade en liten, liten aning.

2

SKOGSMANNENS BERÄTTELSE

De gav sig iväg genast och var snart ute ur byn. Melvin hade lovat att se till att Morgans häst kom tillbaka till palatset, och han hade låtit en stalldräng hämta mulan som skulle bära deras utrustning. Nu trippade den lydigt efter dem. När de passerat milstenen utanför sockengränsen, där skogen började skymta, stannade de för ett rådslag.

Andra satte sig på en stock och tände pipan.

"Det finns flera sätt för oss nu", sade hon. "Uppdraget är diffust, men i stort sett går det ut på att skaffa pengar eller något att sälja. Vapen och föremål som kan vara

av värde för oss kan vi behålla, och vi får åtminstone omkostnaderna betalda.

Är det någon som har hört några användbara rykten på sistone? Någon?"

"Ormkulten på Thador lär ha börjat igen", sade Ronin. "Där har dom redan jagat och hittat flera bisekter, men ledarna har dom inte kommit åt än. Ormdyrkarna har alltid guld."

"Det är långt till Thador och ormseken är stark", sade Andra. "Vi skulle få ta värvning i ett större gäng och inte få behålla mycket. Vi kan inte ha två uppdragsgivare."

"Okej!", muttrade Ronin. "Har du något bättre förslag?"

"Ja!", sade hon och lade sig bekvämt tillrätta på stolen med era armen över en gren. "Tre dagars marsch österut ligger ett område som ingen varit inne i sen krigets dagar. Dit ska vi."

"Den zonen!", utbrast Baz. "Den går jag inte in i. Ingen har gjort det på århundraden." "Just därför! Vi skall bli först."

"Vänta nu!", sade Ronin. "De där områdena brukar vara förgiftade. Dör man inte direkt i dom, blir man sjuk efteråt och dör i alla fall."

"I de som fortfarande är giftiga, ja!", sade Andra med ett leende. "Men inte i den

här, för jag känner en som varit därinne."

"Vad!" Ronin ryckte till.

"Var finns den personen?"

"Han dog för några år sedan."

"Jaha, så hälsosam var alltså den zonen!", sade Baz och fnös.

"Han blev ihjälslagen av en megabjörn", sade Andra lugnt. "Han fastnade i en sax han själv lagt ut och sen kom björnen förbi. Han hade blivit närsynt på äldre dagar, men han var trots allt över nitio. Det var en skogsman jag känt sen jag var barn.

När jag var tolv, berättade

han för mig att han varit i zonen. Han var väl ungefär åttio då, men han hade varit i zonen när han var trettio. Jag har inte varit i den här trakten på länge, och minnet av hans historier dök plötsligt upp igen. Jag minns att jag fantiserade om att gå dit själv, när jag var liten. Jag ville också se ruinerna han pratade om, men det blev aldrig av."

"Ruiner!" Fibblingen spetsade öronen. "Såg han dem?"

Andra nickade. Alla hade tystnat och såg andäktigt på henne.

"Han var där flera gånger

och jag frågade om han hittat något, men han var inte intresserad. Han hade stillat sin nyfikenhet och det räckte för honom."

"Vet någon annan om det här?", mumlade Ronin misstänksamt.

"Inte en själ."

"Vad väntar vi på?" Ronin såg på de andra. "Är det någon som är emot förslaget?"

"Nej", började Morgan upphetsat. "Jag tycker att det är helt fascinerande! Jag..."

"Toppen!", avbröt Ronin. "Ni andra då?"

Alla samtyckte.

3

EN FÄRD GENOM HETTAN

När eftermiddagssolen började sjunka var de redan en bra bit inne i skogen och allt verkade lugnt omkring dem. De följde en stig som gick vid sidan av en torrlagd flodfåra. Floden hade varit ganska djup, och dess kanter släntade brant ned mot den steniga botten. Skuggorna blev längre på stigen och Andras ögon blev vaknare. Hon gick främst, bredvid Yttgiff, eftersom hon kände vägen. Ronin hade bestämt marschordningen, eftersom han varit med längst, och han gick efter dem bredvid Baz. Bakom krigarna kom Morgan och sist gick Be-Atrik. Hon vakade över mulan och höll uppsikt över vägen bakom dem.

Yttgiff spetsade plötsligt öronen och Andra stelnade.

"Vad är det!", viskade Baz.

"Vet inte, men..."

Tre stora orcher slängde sig med ett vrål ur buskarna. Andra drog blixtnabbt sitt svärd, Yttgiff dök åt sidan, Baz svingade sin slägg men innan Ronin drog sitt svärd vände han sig om och gav Morgan en hård tackling i sidan.

Knuffen var så häftig att Morgan, som var fullständigt oförberedd, totalt miste balansen och snubblade över kanten på slänten. Slänten var

inte hög, men den var brant och full av hala rötter. Han försökte bromsa fallet, men hans händer fick inget grepp och han hamnade på den uttorrade flodbotten med verkande armbågar och näsblod. När han lyckats ta sig upp på stigen igen var striden redan över.

Orchererna hade stött på hårt motstånd. Den första hade stupat för Andras svärd och Yttgiffs dolk, som satt prydligt instucken i hans rygg, mellan två harnesklattor. Baz slägg hade gjort slut på den andre och Ronin hade lyckats såra den tredje i benet. När den rasande attackerat honom hade den aldrig nått fram, för plötsligt hade den inget huvud längre. Barbarinnan som fått fullt spelrum, när Morgan plötsligt försvunnit, höll som bäst på att torka av det gröna blodet från sitt svärd.

Bara Andra hade blivit sårad, men det var bara ett rívmärke på armen och ingen brydde sig.

Morgan tog sig långsamt upp på stigen. Baz fick syn på honom.

"Hittade du något?", flinade han och fortsatte småskrockande för att gratulera Be-Atrik till stridens häftigaste hugg.

Morgan gick ikapp Ronin, när alla börjat röra sig igen. Krigaren ignorerade honom fullständigt.

"Varför?", frågade Morgan med dämpad röst.

"Varför vad?", sade Ronin och gav honom en sned blick.

"Ni knuffade mig!" Morgans röst var djupt indignerad.

"Gjorde jag?"

Morgan svalde. Han såg sig om och mötte Be-Atriks mörka blick. Hon hade sett allt, men rörde inte en min.

Ronin stannade tvärt.

"Ja", sade han. "Jag knuffade dig, för jag ville ha dig ur vägen. Skydda dig, förstår du, så att de som kunde slåss skulle få göra det."

Morgans läppar darrade.

"Ni... ni är inte rättvis. Jag..."

"Lyssna, grabben!", sade Ronin hårt. "Jag är strategen i det här sällskapet, och om jag anser det strategiskt att peta ned dig för slänten ÄR det strategiskt! DU gör som du blir tillsagd. Du är inte vald till någon sådan befattning. FÖRSTÄTT!"

Morgan andades sakta ut genom näsan och sänkte blicken.

"Jag förstår", sade han lågt.

Det hände inte mer den dagen. När det började mörkna slog de läger och åt. Ronin och Baz söp sig halvfulla på vin och började sjunga kamp-sånger med stor entusiasm. Morgan satt tyst, utan att äta speciellt mycket. Andra höll elden igång och Yttgiff kastade kottar i lågorna, allt under tonerna av "Den slaktade orchens tamar de blänka" och andra slagdängor.

"Näja", sade Andra. "De håller i alla fall gnollsen på avstånd."

I slutet på den andra dagen var de fortfarande kvar i skogen. När det började skymma såg Andra röda ögon bland träden, men inget anföll. De tycktes ha satt sig i respekt.

Vid tiotiden den tredje dagen började träden glesna.

"Vi närmar oss", sade Andra. "Vid elva är vi vid zonen."

"Bra!", sade Baz. "Det var på tiden."

"Det blir hett idag", sade Be-Atrik dovt.

"Ja, jag är rädd för det!", svarade Andra.

Vid halv tolv stod de vid de sista buskarna, små grågröna växter, och framför dem sträckte en klippöken ut sig så långt de kunde se. Solen stod högt på himlen.

"Uff... Det här solskenet kan inte vara normalt", väste dvärgen.

"Nej", sade Andra. "Det är det inte. Sanden och stenarna reflekterar det på ett underligt sätt. Jag vet inte hur marken blev som den blev. men det var under "kriget" det hände, sägs det. Sedan dess kallas området "Helvetets strand" eller "infragrillen", vad det nu betyder."

"Underbart", väste Baz. "Tur att jag har varit ute mycket i år!"

"Ja!", sade Ronin och riktade ett elakt leende snett bakåt. "Här är det solbränna som gäller. Ömtåligt skinn kommer att ta stryk."

"Lever något därinne?", frågade Yttgiff nyfiket.

"Inte mycket. Några missbildade buskar och träd, kanske. Möjligen djur som tål hettan bra, och inte behöver mycket vatten. Området är som sagt inte giftigt, bara hett."

Vi går in nu. Det blir bara hetare, ju längre vi väntar."

De andra lydde, men när de gått en knapp kilometer började Ronin stöna.

"Det här går inte", flämtade han och började ta av sig sin ringbrynja. Den var så het att det ångade om den. "Jag får gå i skjortan. Skit samma om det blir strid."

Be-Atrik nickade. Hon drog av sig sin brynja. Som alla

barbarer gick hon normalt med bar överkropp och nu kom hennes brunglänsande hud i dagen. Ett stort, långt ärr, förmodligen efter ett svärdshugg, sträckte sig från hennes ena bröst till höften. Ronin och Baz såg beundrande på henne, men hennes blick mötte deras fullständigt oherörd. Hon packade ned brynjan.

De fortsatte. Morgan gick med blicken stint i marken. Hans ansikte var högrött. Kanske lite för rött för att solen ensam skulle vara orsaken.

Några timmar senare inträffade den första olyckan. Andra trampade plötsligt i en grop och snubblade. Ronin böjde sig

Bild
saknas

för att hjälpa henne upp, men hon viftade bort honom.

"Vänta! Det här är inget vanligt hål. Det är grävt, och här finns tassmärken. Det finns djur här."

"Jag går före och letar!", ropade Yttgiff. "De kanske går att äta."

Han smet iväg över den steniga marken. Andra böjde sig längre ned och undersökte ett tydligt märke noggrannare. Plötsligt flög hon upp.

"Yttgiff!", skrek hon. "Spåren är större än jag trodde. Jag tror det är hyenor... och de går på BAKBENEN!"

I samma ögonblick som Yttgiff stannade hördes ett gällt skällande och kaskader av sand flög upp ur marken runt fibblingen. Åtta små varelser hopade upp och fyra av någon slags amborst. När Yttgiff föll liknade han en nåldyna.

Andra sände iväg två pilar från bågen som flugit i hennes hand, och två av hyenor dog ögonblickligen.

"Ta dem innan de hinner ladda om!", skrek Ronin.

Hyenor hade misstagit sig. De hade bara hört fibblingen och nu hann de inte ladda om. Ynkligt skällande tog de till flykten, men Andra lyckades fälla en till innan de försvann in i ett klippmassiv längre bort. Andra, Be-Atrik och Ronin förföljde dem, medan Morgan och dvärgen sprang tillbaka till Yttgiff.

"Han klarar sig!", frustade Baz. "Pilarna tog i benen och häcken!"

Fibblingens blick var simmig.

"Gift!", väste han. "Ingen ide att...". Hann han få fram innan hans ögon stelnade för alltid.

De andra kom tillbaka efter en kvart.

"Vi rökte ut dem!" sade Andra lättad. "Och slog ihjäl dem, en efter en. De hade sin håla bland klipporna. Hur mår Yttgiff?"

"Dåligt", sade Baz och gav henne en pil han slitit loss.

Den var urholkad inuti och fylld av ett genomskinligt, rinnande gift. Allt hade inte hunnit läcka ut än. Efter spetsens satt små böjda hulingar som fick den att fastna ordentligt. Ronin svor nervöst.

"Vad fan skulle han springa före för!?", skrek han. "Vi... vi begraver honom fort och drar. Jag har ingen lust att stanna här och vänta på fler."

"Du har rätt", sade Andra med en blick på pilen. "Här är inte hälsosamt."

Kvällen kom till slut och solen sjönk medan himlen färgades röd. Dagen hade varit ett stekande inferno, men nu övergick den kvalmigt dallrande kvällsluft och de slog läger vid ett vattenhål. Be-Atrik lyckats finna bland några klippor. Ett par missbildade träd klammade sig fast på en låg höjd en bit därifrån. Efter någon timme blev luften svalare.

Ronin och Be-Atrik hittade små gnagare vid vattenhållet och lyckades fånga flera stycken. Andra identifierade dem som sandlämlar och de smakade riktigt bra. Hon fick igång en eld på några torra buskar och lukten av grillad lämmel spred sig snart runt lägret. Stämningen var tryckt efter Fibblingens död, och de åt utan att säga så mycket.

"Inte så dumt", sade Ronin i ett försök konversera. "Kan du ge mig en till."

Baz räckte honom ett spett med två lämlar och han tog den era. Den andra sträckte han ut mot Morgan som satt en bit längre från elden än de andra.

"Här... Du har inte fått någon."

"Nej tack..." Morgans röst var svag. "Jag tror inte jag vill ha. Ursäkt mig."

Han sköt lämmeln ifrån sig med en skakande hand och kom vacklande på fötter. Han vände ryggen åt dem och gick bort mot höjden. Baz rynkade näsan.

"Är det något fel på käket... eller är det sällskapet

som inte duger?"

Ronin skakade på huvudet.

"Det är solen som har tagit knäcken på honom. Den är stark... för stark för en vekling."

"Vi kanske borde göra något", sade Andra och såg efter honom. "Han är värre därän än han vill låtsas om. Han kan knappt gå."

Ronin ryckte på axlarna.

"Jag känner mig måttligt inspirerad", sade han och sträckte ut sig på sanden. "Det sägs att det som inte dödar en människa, gör henne starkare."

"En förbättring hur det än går", sade Baz och flinade. "Jag är trött. Vi sover... och avvaktar resultatet. Det ska bli... AAAOO?!"

Han tjöt till när Be-Atrik plötsligt slängde ett stort trä-stycke i elden så att glöden sprätte.

"IDIOTER!", hennes röst dånade av ursinne. "Räcker det inte med Yttgiff? Vill ni att vi ska dö allihopa, innan vi ens kommer ut ur öknerna!"

Hon reste sig häftigt och försvann ut i mörkret. Ronin tittade en smula förvånad efter henne.

"Vad fan tog det åt henne?"

Morgan satt lutad mot ett av träden på höjden.

Han stönade svagt och stirrade mot horisonten där solen gått ned. Hans såriga ansikte var glödhet och han kände sig färdig att svimma när som helst. Han slöt ögonen och lät vinden fläktas över huden, men öppnade dem igen när han hörde ljudet av steg. Be-Atrik stod framför honom, med en skål i handen. Hon såg allvarligt på honom.

"Du sover inte!", sade hon anklagande.

Morgan försökte le och viftade avvärande med handen. Be-Atrik såg att den var lika sönderbränd som ansiktet.

"Alla måste sova, om vi skall kunna fortsätta", sade hon och räckte honom skålen. Han tog emot den. I den fanns

en illaluktande, grönaktig smet med bitar av gräs i. Han såg frågande på henne.

"Smörj in dig där du är bränd. Du kan tvätta dig i morgon. Ät inget nu. Du kommer bara att få upp det. Ät den

här kall, när du vaknar."

Hon slängde den sista lämmeln på marken framför honom och gick.

"T... tack", stammade Morgan efter henne. Hon vände sig om.

"Ingen orsak", sade hon. "Jag ska se till att du slipper sitta vakt i natt. Smörj in dig och sov."

Hon försvann ned till elden. Morgan gjorde som hon sagt.

Klipp ut
och öt upp

FREDRIKSSONS

Les den spännande
fortsättningen i
nsta nummer.

MAMMUT- JÄGARN

För er som ännu inte har hunnit läsa höstens mest sålda bok ger vi här ett förenklat sammandrag.

Ayla ser den bredaxlade mannen närma sig. Hon genomströmmas av en skälvnig. När hon har fått på sig glasögonen med linser av intorkat grodspott ser hon att det är mannen från Betesverket.

Just denna vecka är det förstärkt licenskontroll. Ayla fumlär bland grottans sovsäckar av bävernyn och hittar till slut den lilla skifferplatta som visar att hon äger rätt att låta två hästar och en medelstor mammut beta på grässlätterna i mellersta Ukraina. Mannen avlägsnar sig med hängande päls. Ayla ser efter honom. Ingen av dem anar att allt bete kommer att förbjudas å denna plats om 30 000 år (cirka).

Så förflyter 785 sidor. På sista sidan anar vi en minst lika lång fortsättning.

Den kommer att ges ut på 49 språk och en svårstavad dialekt – samtidigt! Titeln blir "Valross-folket hälsar tillbaka".

Enligt initierade rykten kommer den därpå följande boken i serien att bli en repris av de tidigare böckerna: drygt tvåtusen sidor med liten stil.

Mer vill vi inte avslöja, men så mycket kan vi ändå säga som att hjälptinnan klarar sig med livet i behåll både från den kinkiga situationen på sidan 518 och det gräsliga överfallet på sidan 746.

Och det är mer än vad man kan säga om vissa böcker.

Men "inga namn förrän vi lagt bort titlarna", som filosofen säger!

CHRISTERSON

Tuppen Guldus gol bäst

■ Guldus är världens bästa tupp på att gala. Efter en spännande skiljeomgång i VM-finalen i Jössebo i Helsingland på söndagen gol han sig till segern. Nestor hade efter de två heaten lika många galningar – 24 st – men när det blev för "sudden gal" öppnade Guldus näbben redan efter 47 sekunder.

VM-tävlingen har pågått i två veckor och 104 tupp har deltagit. I finalen tävlar de nio tupp. (TT, Jössebo)

Elefantpost

Bland Indiens hundratals gudar är elefantguden Ganesh den mest populära om man skall döma efter hur mycket post han får. Dagligen får brevbäraren i Sawai Madhopur i delstaten Rajasthan i landets centrala del släpa drygt 20 kilo post upp för de branta trapporna till Ranthambor-templet. De flesta breven är inbjudningar till elefantguden att i andan närvara vid olika familje-högtider. En präst läser varje dag upp alla breven för gudsstatyn men brevhögen bara växer och dagarna fick prästen hjälp med högläsningen av en ryanställd assistent.

Det svenska jordbruket är snart helt dött. Läs dödsboken: Agronomicon.

- Det var väldigt vad du har mycket bagage!

- Jag har varit i Västtyskland.

— 3 Onsdags hafwa 3 straffångar på ^{NYHET} Långholmen beredt sig tillfälle att rymma. Den ena af dem skall hafwa tillfagt en solbat af makten, att de skulle öfwer sjön ut på arbete, och soldaten hade på god tro medföljt såsom bewakning i båten. En person påstår sig från ett fönstjer mid Lijeholmen sett huru rymmarne, utkomna å sjön, rusat på soldaten, fränryckt honom gewäret, och dermed mißhandlat honom samt slutligen kastat honom i sjön, der de ytterligare med gewäret slagit honom i hufvudet, så att han förfwunn i djupet.

anno 1870.

f = s

f = k

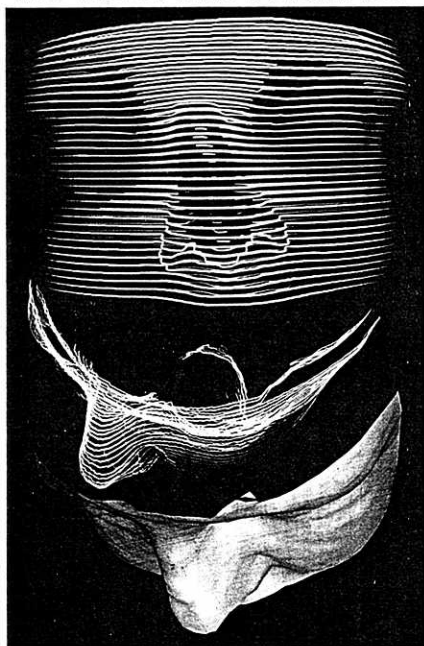
f = ss

Läs på bara. Blodiga nyheter gick hem även då.

Snart dröjer det inte länge förrän Snuggan kan framställas helt automatiskt.

SÅ BLIR MATEMATIKEN KONST

All datorgrafik börjar som ett slags genomskinnlig stålstrådsmodell på skärmen. Först söker man upp de viktigaste koordinaterna, som filmen skall byggas kring och därefter förbinder man dessa punkter inbördes.

Sedan beräknar man vilka av figurens ytor, som är synliga från den utsiktspunkt man valt. Linjer och koordinater på de översynliga ytorna raderas och därefter färgläggs

den synliga delen. För att få korrekta ljus- och skuggflekter krävs det att man gör miljontals beräkningar. I det här fallet har man till att börja med inskränkt sig till avbildandet på näs, ögon, öron, eftersom det fortfarande är allt för komplicerat att också återge håret på ett verkligstrogen sätt.

Till sist gör datorgrafikern en "putsning" av figuren så att dess kanter blir rundade.

"En annan amerikansk datorgrafiker, Robert Abel, har blivit känd för sina reklamfilmer med robotkvinnan »Sexy Robot», som är en metallglänsande Saturnusinnevärdare. Med eleganta rörelser svassar hon fram och tillbaka över skärmen och äter med stort välbehag ättiksgurka och andra grönsaker.

För att Sexy Robot skulle kunna röra sig lika behagfullt som en ung flicka engagerade Robert Abels företag en dansös, som fick utföra de önskade rörelserna.

Datorgrafikerna analyserade hennes rörelser i tre dimensioner och matade in sina data i en dator. På så sätt lyckades de göra Sexy Robots rörelser så verkligstrogna som det över huvud taget är möjligt.

Filmbolag som science fictiongiganten Lucasfilm och andra går ännu mer ambitiöst till väga. Man vill utveckla det fullkomliga anatomi- och rörelseprogrammet, som innefattar allt från skelettets ledmekanismer till musklernas samspel. Enorma mängder vetenskapliga data läses in i datorerna.

Dessa data är bakgrundsmaterial i ett all-roundprogram för återgivning av människor. Det ryktas att man tänker sig möjligheten att programmera fram skådespelarna i kommande filmer. Man skulle t.ex. på så sätt kunna ersätta avlidna skådespelare med datortecknade figurer.

Bland de företag, som hunnit längst med att skapa digitala kopior av människor, finner vi Evers and Sutherland. Man har vid detta företag analyserat ansikten, beskrivit dem i matematiska termer och byggt upp dem i nätform. Att klara ansiktena är emellertid en sak. Även om det verkar otroligt, är det faktiskt däremot så att håret är ännu svårare att återge på ett trovärdigt sätt.

Det som vållar datorgrafikerna störst besvär är fotografiskt exakta kopior av naturen. Det är en sak att låta ett skelett dansa till musik, att låta ögonen växa ut ur ett ansikte, att låta en bil köra omkring på Saturnus ringar eller att få ett jordklot att förvandla sig till en symbol för ett TV-bolag.

En helt annan sak är det att återge ett vande träd eller rullande vågor. Livet i naturen rör sig inte efter kända geometriska lagar, som utan vidare kan läsas in i maskinen. Det kan t.ex. ta flera år att utveckla ett program för hur bladen på ett träd rör sig i vinden. Liksom vid de medeltida målarskolorna har datorgrafiken idag sina specialister, som bara ritat träd, sädesfält, bergstoppar eller vattenytor.

Nelson L. Max vid Lawrence Livermore National Laboratory i San Francisco blev t.ex. berömd, då han som den förste lyckades skapa en datorgrafisk återgivning av vågor, som på ett ur fysikens synpunkt oklanderligt sått sköljer upp på en strand.¹¹

*PERSON-BUILDER 2.01
LOAD "DALLAS"
Loading people files...
RUN
Syntetichic people started...

För att en gång för alla avsluta vår lilla diskussion om huruvida skådespelare kan syntetiseras, kommer här en artikel ur Vetenskapens Värld som påstår att det redan är på gång.

LIDER NI AV HICKA?

ANVÄND VATTEN-APPARATEN 15 min VARJE TIMMA.

SMILE!

Första gången vågorna rullade fram på datorns skärm på ett verkligstrogen sätt var i bildsekvensen »Carly's Island».

RÄSSENTJONER

På grund av diverse studier i bl a film och pedagogik har mitt läsande i det längsta inskränkts till studieböcker och snålt tilltagna skönlitterära alster. Alltså blir det här än en gång en litteraturlista med mestadels seriealbum. Jag vill samtidigt uppmana andra att skicka in recensioner på böcker de läst. Det mår bara tidningen bra av.

TARDIS SALAMANDERNES HEMLIGHET är del 5 i hans serie om Adels extarordinära äventyr. Del 4 slutade ju tragiskt, som en cliffhanger med Adels död men det hindrar alltså inte Tardi från att återuppliva henne igen, fast inte förrän i slutet av albumet. Detta sker via hennes trogna mumie som teleporterar vetenskapen till en ung soldat under första världskriget. Mumien själv är i Kairo, dit han och hans själsfränder begav sig i slutet av del 4.

Personligen tycker jag om den men det kan behövas en varning. Den är lite rörig och en massa lösa trådar som kastades ut i den fristående "Den ödesdigra resan" binds samman här. Jag tycker att handlingen är begränsad i denna del, men då jag utgår ifrån att de övriga delarna (som finns i Danmark) skall översättas till svenska de med, förlåter jag Tardis historia. **TARDI-POWER!** Mer cliffhangerhistorier.

DRÖMEKEN av J F Benist, C H Maurouard + Arno vill jag utfärda viss varning för. Läsare som förväntar sig en spännande historia skall känna sig inte så lite besvikna. Ett litet, trevligt barnvänligt album är vad det är, inte mer.

Storyn är fattig och tråkig och handlar om några barn som hittar en "gång" till en gammal grav där en utomjording befinner sig i sömn. Han kom till jorden under medeltiden och ville alla väl. Han behöver en massa drömmar att föra tillbaka till sin hemvärld, som regeras av en elak diktatorisk despot. Tyvärr förstod inte de medeltida människorna hans belägenhet och "dödade" honom och begravde honom där barnen hittade honom/henne/den/det. Naturligtvis får han en massa drömmar och kan åka hem. Slutet gott, allting gott. Den är inte heller så överdrivet bra tecknad, så låna den på biblioteket om ni vill läsa den.

JAKTEN av P. Christin och E. Bilal är en lite trött historia med politisk underton, med elaka glirningar åt kommunismen. Utomordentligt vältecknad av Bilal men man känner sig ändå lurad på konfekten då den knappast är rolig eller underhållande. Christin kanske har ballast ur totalt eftersom de senaste Linda & Valentinäventyren inte heller är så roliga? Men den är iallafall realistisk. Och en liten lustig detalj upptäckte jag - för att nu snabbt gå över till Linda & Valentin ett tag: slå gärna upp sidan 29 i "Spöket på Inverloch" och ta en titt på Bilals teckningar av några av huvudpersonerna i Jakten. Det är det roligaste med just Jakten och kanske med de två senaste av Mezieres och Christins L&Väventyr tidigare nämnda Spöket och "Hypsis blixtar". Min gissning är att de båda tröttnat på sina hjältar och vill få ett gott (?) slut på historien. Åtminstone är det definitivt. Om de någonsin kommer med en ny del undrar jag hur de tänker bära sig åt. Jag tänker inte recensera dem, för det skulle förstöra dem, men jag var inte lika nöjd efter att ha läst dem som jag brukar vara. Dessutom kändes det trist att vänta i ett och

ett halvt år på den sista.

Hugo Pratts **AFRIKAS HORN** är däremot en liten pärla och likt Tardi är han en av mina favoriter. Där blir jag sällan besviken. Den är inköpt i Danmark och följaktligen tryckt på detta språk. Hjälten, Corto Maltes befinner sig i Afrika denna gång och det är tre bra historier med trolldom och krigshändelser, i en väl avvägd blandning. Jag undrar om det kommer att ges ut några fortsättningar på hans tidigare album, som jag recenserat i en annan Snugga? Det är synd ifall det inte gör det, för de är verkligen bra. Kanske tycker de att svartvita album inte säljer något vidare... Vad vet jag.

Dock kan jag glädja Corto Maltes fans med att det faktiskt via Horst Schröders förlag Meduza finns nästan en "roman" med Corto. Hugo Pratts första äventyr med denna hjälte finns utgivet i en dyr utgåva på 170 sidor med ett enda äventyr med titeln "Balladen om det salta havet". Den är verkligen en upplevelse att läsa. Denna poetiska berättelse börjar med ett brev till Pratts förläggare som ger en viss förning om vad historien kommer att handla om. Om brevet är äkta eller falskt är ointressant då det skapar den stämning som behövs. Öarna som historien utspelar sig på finns iallafall.

Jag kallar balladen för poetisk, för vilken annan än Pratt skulle börja med att havet (Stilla Havet) presenterar sig själv? Och för att ge en försmak av Pratts speciella förkärlek för att skapa personer som lever upp till sina namn, och ibland inte, kan jag nämna den grymme kapten Rasputin, piraten Munken, ungdomarna Cain och Pandora, två kusiner som är de huvudpersoner historien spinner vidare på. Det finns också en marinsoldat vid namn Slutten (som också

omnämns i Afrikas Horn). Det hela är lite av en släktkrönika från en förfluten tid, med mystiska försvinnanden som i denna delikata historia får en förunderlig upplösning. Om jag uppskattar Tardis, kan jag gärna erkänna att jag älskar Pratts historier.

FRANCOIS BOURGEONS serie om fem album, om Isabeau, Joel och Mary i FLICKAN I AKTERHYTTEN, FÄNGSKEPPET, FORTET I JUDA, ORMENS TIMME, EBENHOLTS I LASTEN under samlingsnamnet RESANDE MED VINDEN är väl rätt gammal nu, men den som vill ha något av en roman i tecknat skick bör välja detta verk. Den har dessutom en spännande intrig och har en hel del att säga. Den börjar försiktigt med ett album som presenterar Joel och Isabeau, som inte alls heter Isabeau (Hon bytte som barn plats med sin bästa väninna och föräldrarna märkte ingen skillnad på henne och den andra. Den andra var föräldralös. Resultatet blev att Isa blev skickad till klosterskola medan ösktingen tog Isas identitet. Bara det är en romanhistoria i sig själv), för att fortsätta med resor till Frankrike, England och Afrika och slutligen till Sydamerika. Den tar upp 1700-talets syn på slavfrågor och i Afrika stöter vi på afrikanernas syn på livet, deras bestraffningsmetoder för otrogna hustrur (uppätning av termiter), trolldom mm. Det är en bra, ytterst naturtrogen historia, som jag varmt rekommenderar. Ni som verkligen vill ha en "nasty" liten sjuan, med grymheter, vågat sex som t ex lesbiskhet utan att det blir allt för vulgärt och en hjältinna som inte är av den ömkliga, dårande sorten bör ta er tillflykt till detta. Tro mig, ni blir inte besvikna. Det är en helt annan sorts våld än Pratts, men man kan gilla båda sorterna.

WITCHES av Collin Hawkins and an old witch, Granada 1982.

Detta, mina vänner, är en barnbok av samme författare som jag tidiagare presenterat med VAMPIRE. Teckningarna är lika roliga men skänten känns lite urvattnade och är långt ifrån lika roliga som i föregångaren. Författaren tycks ha försökt leva upp till det förra mästerverket av humor, men har alltså inte lyckats. Men den är trots det trevlig. Jag skall också glädja Jörgen med att inte citera hela boken.

Cristopher Priest: A DREAM OF WESSEX / EN DRÖM OM WESSEX är en SF-roman om Julia Stretton och hennes val mellan två män och två världar. En gammal förälskelse, Paul - som är en grym tyrann och ett hot mot Julias frihet - och David Harkman, en historiker som försvunnit in i en drömvärld, som Julia har till uppgift att föra tillbaka till verkligheten. Världen Wessex är ett experiment, en drömprоекtion som ingår i ett experiment som utförs av diverse forskare, som har till syfte att undersöka en tänkt framtid. Julia är en av dem och hon hotas av Paul, som vill ta sin tillflykt i Wessex för att åter ta makten över henne. Han vet dock inget om hennes nya förälskelse David, i Wessex. De som ingår i experimentet trivs också i den skapade framtiden och ser Paul som ett hot mot dem. De kan dock inte hindra honom att ta del i experimentet. Skall han lyckas vinna tillbaka Julia och ta över Wessex?

Läs detta lilla verk, inte bara för Ylva Spångbergs (vår Libite) översättning, utan även för det starka kvinnoporträttet, som man verkligen kan känna igen sig i. Det skulle inte förvåna mig om Priest varit kvinna i ett tidigare liv.

TEA WITH THE BLACK DRAGON av R. A. MacAvoy (Bantam books, 1983) är berättelsen om Draken

Maylong Long och Martha Macnamaras sökande efter sin försvunna dotter. Det är en kärlekshistoria mellan en medelålders kvinna och en urgammal drake från kejsartiden och handlar om magi i en värld av datorer. (Dräggel! Operativsystem! red.) En rolig liten fantasy- och detektivroman i datormiljö. Martha ges ett humoristiskt, varmt porträtt och den gamla draken drunknar helt i hennes uppriktighet och vardagsnära realism. Draken Maylong som länge sökt efter en mästare som kan förklara människans gåta för honom och verkligen förstå den, finner mästaren hos en person där han minst av allt väntar det. Boken är lättläst och innehåller en del datorskämt som bara datordärar riktigt kan förstå (antar jag) men det gör ingenting. Den är inte speciellt märkvärdig, men jag rekommenderar den ändå.

Nej, nu får det verkligen vara slut. Nu orkar jag inte mer. So long.

Andira/Ander september -86.

Kuckelimaffe

Jag kan inte upphöra att förvånas över de rutor som Aftonbladets chefredaktör Rolf Alsing dagligen låter införa på tidningens ledarsida. Det är med bred marginal det mest bisarra som har drabbat svensk opinionsbildning på år och dag.

I går filosoferade Alsing om litteraturhistoria och konstaterade i och för sig riktigt att August Strindberg inte är landets enda författare. Det finns "många andra balla klassiker" framhåller denne bokälskare och fortsätter:

"Nog skulle det vara kuckelimaffe om vi kunde gå till kiosken och köpa Heidenstams 'Mälarpirater' för en tia?"

Vad är kuckelimaffe betyder tvivelar jag starkt på att Rolf Alsing önskan blir uppfyllt. Inte ens Sigfrid Siwertz välkända verk "Mälarpirater" lär väl nuförtiden kunna utges så billigt.

Den strontiumtid nu kommer med pest och strålningskor Du kalkas, dyra sommar som gräs och gröda snor Med helt osynlig värma till allt som varit fött sig kärnkraftsstrålar nära och allt blir åter...

DN

När Phearson körde förbi Hamilton Parkway igen på vägen hem till sin bostad, var stället lika tyst och dött som sist han sett det.

"Det kan finnas en naturlig förklaring", tänkte han, "jag håller på att bli galen!" I backspeglarna såg han på det gamla hyreshuset, som med ens verkade hotfullt och olycksbådande. "Jag kanske är spritt sprängade!" Phearson hann inte mer än tänka tanken ut förrän han fick syn på en flicka som verkade välbekant.

"Herregud, det är ju hon. Jane Doe!" Flickan gick längs trottoaren utan att se åt hans håll. Hon rörde sig på ett mycket värdigt sätt och hade perfekt hållning. Phearson saktade in utan att bry sig om att han stoppade trafiken och krypkörde bredvid henne. Han fortsatte utan att se åt hans håll.

"Det är hon! Herregud vad hon är vacker!" Phearson såg på hennes slanka ben, på hennes vackra profil och långa, svepande svarta hår. Han visste att det var samma flicka som han sett skjuten natten innan, men blev av någon anledning inte rädd. Kanske var han så betagen av hennes fulländade skönhet att det inte spelade någon roll om hon var ett spöke eller fan själv. Phearson visste bara en sak, och det var att han inte skulle kunna leva utan henne.

När Phearson krypkört jämsides med henne omkring hundra meter vände hon på huvudet och såg på honom. Han kände hennes ögon bränna sig in i hans själ. Sekunden därefter snodde hon runt och försvann in på en tvärgata. Phearson tvärstannade och hörde bilarna bakom honom tuta. Ett kort ögonblick satt han stilla bakom ratten och såg efter henne, sedan lade han i ettans växel, rivstartade och körde hem.

Redan när han vred om nyckeln i låset visste han: hon var där. Han kände hennes parfymdoft i hallen då han stängde dörren efter sig och fäste säkerhetskedjan. Phearson tog av sig rocken och hängde den på en stol. Hjärtat bultade i bröstet på honom när han gick in i sovrummet. Han såg henne avteckna sig mot ljuset utifrån gatan och hörde fraset av hennes klänning då hon med mjuka rörelser gled fram genom det mörka rummet.

—Tänd inte ljuset, bad hon.

—Jag skulle inte drömma om det! sade han.

Phearson ställde sig framför henne. Hennes ögon glänste i dunklet och verkade nästan självlysande. Han undrade om hon väntade sig att han skulle fråga ut henne, fråga vem hon var, hur hon kommit in, han förmodade att det hade varit det naturliga att göra. Men för honom verkade alla sådana frågor fullkomligt ointressanta, och när han såg in i hennes ögon förstod han att hon redan visste det. Hon hade vunnit och hon hade hela tiden vetat att hon skulle göra det. Hon väntade sig inga frågor, hon väntade sig bara att få se honom falla och det var precis vad som skedde.

Hon log inte då hon kom emot honom. Hennes ansikte var stelt och orörligt, men blicken en glödande het. Hon lade armarna om Phearsons nacke och han kände hennes långa, smala fingrar glida genom han hår. Hon tryckte sin kropp mot hans och han drog henne till sig. Han kände den ljuva doften av parfym och hennes heta andedräkt mot sin hals. Phearson brydde sig inte om varifrån hon kom, eller om han måste följa henne dit för att få vara tillsammans med henne i all evighet. Han tillhörde henne. Till kropp och själ. För första gången log hon mot honom.

På sitt kontor satt Dr. Cranston med tårar i ögonen. Han kände sig förrädd och var utom sig av ilska och sorg. I vredesmod kastade han den tomma vinflaskan i väggen så den splittrades i en kaskad av små gröna glasskårer.

—Må fan ta dig! vrålade han.

Cranston lyfte skrivmaskinen och slungade den genom glasrutan till obduktionssalen. Rutan rännade och persienerna hängde i trasor i det tomma fönstret. Han såg ut över stålorden och rusade sedan bort till dörren.

Fortfarande ursinnig skyndade han genom salen och utan att se sig för snubblade han och slog i ett av de stora obduktionsborden. Svärande sprang han vidare till en av instrumentbrickorna och greppade en stor kniv.

Hon låg bredvid honom i mörkret. Han kunde känna hennes nakna hud mot sin arm. Phearson låg tyst och såg på ljusreklamen som avtecknade sig på hans fläckiga, slitna rullgardin. Han försökte tänka, men hittade ingenting som det var värt ansträngningen det skulle innebära. Hon var nästan naturligt tyst där hon låg med ett svagt, belåtet leende på de mörkröda läpparna.

"Van vid att vinna", tänkte han. Phearson funderade på sitt liv, på allt som hänt honom, på allt som inte hänt.

"Rena skiten egentligen."

Ingenting betydde något längre. Han var på väg att föras bort av en mörk, underjordisk flod, bort från det som var känt och alldagligt. Driva med strömmen till en annan plats där allt som tidigare varit viktigt för honom ooch utgjort hans existens inte längre skulle spela någon roll. Phearson hade upplevt några klara ögonblick mitt i berusningen då han älskat med hen-

ne. Han hade fångat några glimtar av en annan värld, en annan verklighet. Antydningar om att han varit blind och aldrig kunnat förstå det stora sammanhanget i vilket människors liv och död, öden, önsknings och drömmar bara var små delar av ringa betydelse.

Hon var annorlunda. Hon skulle aldrig dö, inte på riktigt, inte på samma sätt som andra. Hon var annorlunda, för hon hade funnit ett sätt att leva genom andra, och det skulle alltid finnas någon som var villig att bjuda in henne, att offra sitt liv och sin själ för en kort tid tillsammans med henne - och tycka det var värt priset.

Hon hade inga drömmar, hon ville inte bli något annat än det hon var, och han misstänkte att hon inte ens åträdde honom fast hettan i hennes smekningar och kyssar sade annorlunda. Som om hon läst hans tankar vände hon sig mot honom och slog upp ögonen. Han kunde se hennes långa ögonfransar och perfekt formade ögonbryn.

-Tror du inte jag kan njuta av det jag gör? frågade hon.

-Jag vet inte, du är inte som andra.

-Det betyder inte att jag njuter mindre, tvärtom. För mig ligger njutningen på ett annat plan. Det är inte enbart de köttsliga njutningarna det gäller för mig. Jag samlar min skatt någon annan stans.

Han ville inte veta var.

-Vad heter du?

-Bryr du dig om det?

-Nej.

-Då så. Kalla mig vad du vill. Phearson kunde inte komma på något namn. Han tänkte på Joe Torrino som också älskat henne. Han började förstärkt varför han skjutit sig. Om han mist henne till någon annan...

-De flesta dör först, sade hon, han var misslyckad från början till slut. Mitt sämsta val på evigheter, fast söt på sitt sätt.

-Du är åtminstone ärlig, sade

Phearson.

-Jag skulle inte kunna lura dig. Du förstår för mycket. Därför är du annorlunda.

Phearson lät sina fingrar glida utmed hennes sida. Han följde kroppens konturer, smekte längs hennes ben, över magen och bröstet, upp till käklinjen.

-Jag undrar hur du ser ut egentligen, sade han.

-Jag har alltid varit den vackraste av alla.

-Djävulens bländverk?

Hon lade ett finger över hans mun och kysste hans panna.

Sam Wallis var obduktionstekniker och den förste att anlända till den rättsmedicinska kliniken på morgonen. Hälsovårdsinspektören och elektrikerna var redan där och hade arbetat någon timme utan att hitta orsaken till att bårhuset var strömlöst.

-Det ser ut som om vi får byta varena ledning i kåken, sade en av elektrikerna, det är som om hela skiten brutit samman, men jag kan faktiskt inte begripa vad som orsakat ett sånt hellsicks överslag!

-Har ni sett några rörmokare än? frågade Wallis.

-Rörmokare? Hälsovårdsinspektören såg frågade på honom.

-Åh, ni känner inte till det? Wallis öppnade dörren till obduktionssalen.

-Vill ni komma in ett tag. Jag tror ni borde se...

Han avbröt sig hastigt när han såg förödelsten efter coronernas vredesutbrott. Han ursäktade sig och skyndade sig in på kontoret där Dr. Cranston låg försänkt i djup sömn, fortfarande med kniven i handen.

Under tiden tittade en av elektrikerna in på toaletten. Han lyste med ficklampan på golvet och grimaserade av äckel.

-Hörni, sade han till de andra, jag tror det var det här han ville visa oss. Han pekade med ficklampan på den svarta, stinkande sörja som runnit ut över golvet. Den tycktes ha pressats upp genom golvbrunnen

och trängt ut genom skarvarna i alla rör.

-Vi får stänga hela skiten, konstaterade hälsovårdsinspektören matt och retirerade ut i gången, jag behöver inte se mer.

Hans mage var i uppror och han baddade sin svettiga panna med en våtservett medan han gick mot utgången. Då han passerade kylrummet kunde han höra surret av tusentals flugor.

När Phearson vaknade igen var det redan eftermiddag, sen eftermiddag. Klockradion hade stått på sedan sju, utan att han vaknat.

Phearson stönade. Det gick runt i huvudet på honom. Han kände sig som han brukade göra efter att ha supit ordentligt, och avbröt sitt försök att resa sig för att istället sjunka tillbaka mot kudden. Han såg på den tomma platsen bredvid sig. Där, där hade hon legat. Hon.

Han kunde fortfarande känna doften av hennes parfym och känna hennes närvaro. Phearson lät handen vila mot fördjupningen i kudden där hennes huvud varit. Smekte över lakanet och fann att saknaden var oerhört plågsam.

Han suckade ånyo när han insåg att han verkligen bytt sida. Han tillhörde henne och tänkte inte göra något åt henne. Det fanns inget han kunde göra. Han skulle tillhöra henne tills han uppslukades av det väntande mörkret, och livet på jorden med hyra och jobb var ett minne blott. Aldrig skulle Phearson utgöra något hot mot hennes existens.

"Undrar vem som återupplivade henne efter att hon blivit skjuten?" Phearson såg ut i den grå halvdagern och förstod genast att han redan hade svaret.

"Cranston", tänkte han, "Cranston, den stackars idioten! Undrar hur hon gav sig på honom? Han måste ha fått sitt livs chock när han fick in henne på sitt lilla bårhus!" Men det stämde inte. Cranston

hade vetat vem hon varit redan innan. På något sätt hade han vetat.

"Poliserna! Hon sände ut dem från dödsriket eller var i helvete de nu vistades!"

Phearsopn satte sig upp i sängen, fortfarande yr, och fumlade efter cigarettpaketet på byrån bredvid sängen. Han fann det och skakade ut den sista av cigaretterna i handen. Det tomma paketet knäckade han ihop och kastade på golvet. Han tände cigaretten och drog ett djupt halsbloss. När skulle hon återvända? Han visste att hon inte tänkte lämna honom. Hon skulle komma tillbaka. Phearson såg sitt glämliga ansikte i spegeln på andra sidan rummet och förstod att hans kropp inte skulle hålla hur länge som helst, inte ens hälften så länge som han trott. Och han gav blanka fan i det.

Dr. Cranston låg utsträckt på britsen inne i vilorummet, som låg bredvid visningsrummet i bårhuset, det som tjänade som kapell vid förättningar och användes för att mildra intrycken vid identifieringar. Vilorummet togs i bruk då anhöriga eller andra behövde samla krafter innan de återvände till världen utanför igen.

Rummet var luftigt och försett med steglöst variabel belysning. Inredningen gick i grönt och var avsedd att lugna. Här fanns en brits och en mjuk fåtölj. Ett litet bord med spegel över. Krukväxter.

Sam Wallis hade släpat ned den fortfarande berusade Dr. Cranston till vilorummet och bäddat åt honom på britsen. Han hade tänt ett stearinljus på bordet och brett ut en filt över doktorn innan han hade återvänt till elektrikerna och lämnat kliniken.

Nu hade ljuset slocknat och rummet var försämt i halvdunkel. Krukväxterna kastade långa skuggor i det svaga ljuset från fönstret. Dr. Cranston sov oroligt och

jämrade sig i sömnen. Svettpärlor formades på hans panna och han kastade sig fram och åter i vända. Det var som om han varit medveten om hennes närvaro och orcats av den, eller kanske av det faktum att hon åter var på väg att lämna honom. Hon såg inte ens åt hans håll, där hon stod vid spegeln och borstade sitt långa mörka hår. Hon hade funnit mer än vad hon letat efter då hon stött på Al Phearson, och var mycket nöjd. Det fanns inte mycket ljus i rummet, men hon hörde hemma i mörkret. Hon var en del av mörkret, precis som mörkret var en del av henne. Hon beundrade sig själv i spegeln och visste att hon besatt en fantastisk skönhet. En skönhet som var hennes vapen, hennes väg att köpa köttsligt liv.

Dr. Cranston hade väckt henne. Han hade följt instruktionerna, och han hade fått smaka hennes kärlek. Nu höll han på att krossas under sitt begär efter mer. Samma sak hade hänt många före honom och samma sak var på väg att hända Al Phearson. Fast för honom skulle det bli annorlunda. Hon kände något inför honom som hon aldrig känt tidigare. Hon skulle förtära honom, men ta sig tid att njuta. Kanske skulle hon känna annorlunda när han var tom och livlös, när hon hade druckit hans kärlek och han var på väg att bli kall, kanske inte. Om hon då i den stunden kände något för honom, då skulle han gå ett mycket speciellt öde till mötes.

Hon hade aldrig känt något annat än förakt för Dr. Cranston. Han hade äcklat henne från första stunden och fast hon så väl visste vad han kunnat göra med henne var hon inte det minsta tacksam. Visserligen hade patologen som fått ta vara på hennes jordiska kvarlevor varit en av de sista att vädja till om nytt liv - men inte den allra sista. Hon hade kunnat inta begravningsentreprenören, föra ren av likbilen, prästen eller

en flånör på kyrkogården. Vem som helst. Och hon hade kunnat göra det genom att sända en aning av sitt väsen till offret eller låta någon av hennes otaliga undersåtar - av vilka bara ett fåtal någonsin ägt mänsklig form - göra det åt henne, driva av sin längtan efter hennes kärlek. Hennes närvaro, hennes gunst. Det kunde driva upp vem som helst från den djupaste av gravar, och medan århundradena gått hade hon utnyttjat många på sådant sätt. Sedan hade hon lämnat dem åt sina öden, tomma, krossade och förbrukade. Hon slutade borsta sitt hår. Hon kastade det bakåt och lät det falla ned över ryggen likt en slöja. Hon kände åtrån som växte inom henne, och njöt av den. Sidenklänningen glänste i det svaga ljuset från fönstret. Hennes höga klackar ekade mot det hårda golvet då hon gick mot dörren. Fortfarande sovande reste sig Cranston till sittande ställning. -Nej! skrek han.

Dörren slog igen bakom henne.

Med. Dr. Cranston ;
full yrkesverksamhet.

Al Phearson satt framför skrivbordet vid fönstret och såg ut genom springan mellan rullgardinen och väggen. Rummet vilade i mörker och han var redo för hennes ankomst. Han hade klätt sig, rakat sig och duschat länge. Han hade till och med undersökt sin hals och letat efter märken som liknade vampyrbett, givetvis utan att finna några.

Phearson visste att hon var på väg att konsumera honom, men inte genom att suga blodet ur honom som en odöd stackare i Transsylvanien. Hon var något annat. Hon var av högsta börd, en gudom som krävde livet av dem som vill leva i hennes rike. Och inom Phearson växte begäret efter henne minut efter minut. Det brände honom som eld och fick blodet att svalla i hans ådror. Fylld av den hetaste passion väntade han på att hon skulle komma. Han behövde inte vänta länge.

Kanske var det bara en dröm. Kanske var Phearson aldrig med henne på den flottaste av restauranger och åt den finaste av middagar i hennes sällskap.

Kanske var skålarna i blodrött vin bara inbillade, liksom deras kyssar i mörkret, den ömsesidiga åtråns som stegrades till otroliga höjder på vägen hem och i hans lägenhet där hon lät sina kläder av silke och siden falla och åter blev hans. Sade han någonsin att han älskade henne? Kanske låg han i själva verket i yrande feber på något sjukhus och drömde. Eller hade han blivit galen? Satt han hela tiden i en cell på Bellevue och inbillade sig alltihop?

Kanske var det verklighet. Både då de älskade och när hon sedan gled i från honom som en skugga i gryningstimman medan han lamt famlade efter hennes flyende gestalt, rädd för tomheten den korta stund då hon inte var hos honom. Svag och nästan omedveten om den ring-

ande telefonen låg han ensam i det grå ljuset med en dröm om den absoluta njutningen.

Turelli lutade sig mot obduktionsbordet. Hårdhet präglade hans drag och under den lugna ytan kokade raseriet. Samma sak gällde Clyde Johnson som stod bredvid sin kollega, och med händerna i sidorna betraktade Dr. Cranston som iförd sin morgonrock förvirrat gick runt i obduktionssalen.

–Jag vet inte vad jag skall göra, kved han, föga mer än en spillra av den man han en gång varit. Blek och håglös vankade han av och an i rummet.

–Du borde dö, sa Turelli, du hotade henne faktiskt.

–Jag vet, men jag var alldeles utom mig!

–Du tänkte skicka tillbaka henne!

–Och du vet att hon inte vill vara där, insköt Clyde.

–Jag förstår det, mumlade Cranston, jag tror att jag är där nu!

Han var nära att brista i gråt igen.

–Sluta upp med klagosångerna. Skall vi döda dig här och nu?

–Ja gör det, skrek Cranston. Gör det och få det överstökad för jag bryr mig inte om det. Men de båda konstaplarna var borta och Cranston var ensam med sin sorg bland liken och flugorna.

Phearson låg naken på sängen när hans dotter kom in. Askgrå i ansiktet och för svag för att orka skyla sig låg han kvar och såg mot Lynn.

–Pappa, sade hon, vad har hänt? Är du sjuk?

Hon sprang fram till sängen och hjälpte honom att sätta sig upp. Han hängde slapp och livlös i hennes armar och hans huvud sjönk ner mot bröstet. Phearsons blick irrade hit och dit utan att han kunde fästa den på något föremål eller få någon egentlig uppfattning om var han befann sig.

–Det är nog bara mardrömmar,

mumlade han och lade sig på sidan.

I flera timmar satt hans dotter vid hans sida och försökte få honom att berätta vad som hänt. Hon kontrollerade hans puls, baddade hans panna med en fuktig handduk och försökte få honom att dricka kaffe. Han skakade på huvudet.

–Mat då?

Phearson skakade åter på huvudet och försjönk i djup sömn. På eftermiddagen lät dottern en läkare undersöka Phearson. När läkaren förklarat att hennes far bara var utarbetad och haft för mycket psykisk press på sig den sista tiden kände hon sig lugnad. Phearson drack the som hon kokat åt honom och förklarade att han kände sig mycket bättre. Hela tiden drogs hans blick till klockan på byrån vid sängen, och något förbryllad förstod Lynn att hennes far ville bli lämnad ensam.

–Är du säker på att du är OK? Phearson såg på sin dotter. Hon var söt i sin ljusblå stickade kofta och vita kjol. Hon hade en röd axelremsväska och han tyckte att hon såg ut som en liten flicka på väg till skolan.

–Jag är säker på att jag klarar mig, betygade han, kila iväg nu.

Redan innan dörren slagit igen bakom henne var Phearson uppe ur sängen och på väg att göra sig i ordning. Han gick fram till skrivbordet och tog tag i snodden till rullgardinen. Just som han skulle dra i snöret kände Phearson ett våldsamt hugg i bröstet. Han vek sig dubbel av smärtan medan rullgardinen for upp i sin hållare med en skarp smäll.

Phearson sjönk framlänges över skrivbordet, ögonen buktade ut ur sina hålor och smärtorna var ohyggliga. Hans orakade ansikte vilade mot den hårda skrivborsskivan och han noterade att han fick se sina saker ur ett nytt perspektiv.

Andhämtningen kom stötvis och han fick mindre och mindre luft för vart andetag han drog, men fortfarande stirrade han på ljusreklamen utanför fönstret, på digitalkockan på bordet, på papperet - brevet som aldrig blev skrivet.

"Kära Sally..."

På pennorna, en dåligt vässad blyertspenna och en kulspeppenna med torkat bläck på spetsen. Den genomskinliga bläckbehållaren var halvfull så Phearson tänkte att pennan nog skulle duga ett tag till. Snärtorna började mattas och Phearson kände istället hur hans kropp domnade bort, först benen, sedan armarna. En nästan behaglig känsla spred sig inom honom, något som kunde liknas vid frid. Lugn. Det retade honom att allting omkring honom bara var banaliteter.

"Det här är slutet", tänkte han, "kan jag inte få lite bättre sista intryck av den här världen med mig på vägen?" Han flämtade efter luft.

"Som en fisk på land." Phearson kämpade med uppjudande av sina sista krafter upp i stående ställning. Vinglande fram och tillbaka såg han sig omkring i lägenheten. Han såg alla välbekanta föremål - minnen från baseballturneringen när han varit ung, böcker han läst och sådana han aldrig fått tid att läsa. "Det var sorgligt", tänkte han, "sorgligt att så mycket aldrig blev gjort."

Det började flimra framför ögonen på Phearson och han märkte att de ville rulla tillbaka i sina hålor. Han gjorde nya försök att fästa blicken på något värt att se, men fann inget. Han såg bilden av sig själv, enbart iförd sin ljusblå kalsonger, svajande fram och tillbaka på ostadiga ben, i spegeln.

"Jag vill se henne", tänkte han, "hennes ansikte. En enda gång till!" Phearson såg att han lämnat ljuset tänt i badrummet. Sedan föll han baklänges ihop över sängen, grep

tag i lakanet och drog det med sig då han kanade ned på golvet. Han såg en liten blodfläck på lakanet, och visste att blodet inte var hans.

"Var hon oskuld?"

Det sista Al Phearson såg i livet var gipskatten som stod på hyllan över handfatet i badrummet.

Hon grät då hon kom in i obduktionssalen. Inte högt, inte så det hördes. Bara inombords. Men längs hennes kinder färdades ett par tårar, vars ursprung var i allra högsta grad mänskliga känslor. Hon klippte med ögonfransarna och fällde ned blicken. Medveten om att Cranston såg på henne över sina hornbågade glasögon och förstod vad som hänt, stannade hon upp. Med armarna korslagda över bröstet såg hon ned i golvet.

-Jag hade inte planerat det här... sade hon.

Cranston, klädd i sina gröna arbetskläder och ett plastförkläde av engångstyp, drog på sig sina gummihandskar och såg stint på henne. Flugorna surrade i luften.

-Bill, sade hon mjukt, det är bara vi kvar nu...

Cranston lyssnade inte på henne utan satte i ett band i bandspelaren och knäppte lätt på mikrofonen som hängde över obduktionsbordet, sedan tryckte han in paustangenten. Med ena handen drog han fram ett instrumentbord till fotänden av obduktionsbordet.

-Jasså, han dog, sade Cranston torrt.

Hans läppar darrade och han hoppades att hon inte skulle märka det.

-Jag väckte upp dig från de döda. Minns du det? Minns du var du var innan?

Cranston satte ena handen i sidan.

-Det lät på dina dödspolare poliserna som om du var högst angelägen att få komma därifrån. Du behövde en kropp och du kunde inte få tag på en ny...

-Jag har använt mig av den här

så länge nu. De drev ut mig ur den förra med böner.

Cranston skakade på huvudet.

-Vad fan är du egentligen?

-Jag är bara en vilsen själ, som alla andra. Jag söker efter ett hem jag förlorade så tidigt att det känns som om jag aldrig haft något. Jag är rastlös och ökenen där jag vistas är het och plågsam. Jag är ensam, utstött och hatad. Det är bara på det här viset jag kan leva, som jag får njuta av en köttslig boning. Jag lider, Bill!

Cranston såg ner i golvet. Han vände bort blicken från hennes betagande skepnad. Han ville så gärna tro henne om gott, han ville ha hennes kärlek.

"Det hon gör nu får bli avgörande!", tänkte han.

-Bill, sade hon mjukt, lockande, kom till mig. Du ser så ledsen ut. Du är lika ensam som jag. Kom så ska jag göra dig lycklig...

-Om du bara inte gjort det, mumlade Cranston, om du bara inte sagt så...

Han hörde hennes kläder falla till golvet och uppfattade i ena ögonvrån hur hon stod naken framför honom. Han skymtade kroppen han åträtt så innerligt och försökte vända bort huvudet.

Hon sträckte ut armarna mot honom och närmade sig med ett lystet leende på läpparna. Ett leende som inte var lika övertygande som hennes tidigare. Cranston betraktade hennes kropp och kände den farliga lockelsen växa inom sig.

-Bill! Jag är din Marie. Nu och för alltid.

-Jag väckte dig med böner, sade han tyst, men det finns väl knappast tid till böner nu...

Han kände hur hon vävde sin förtrollning runt honom, som en spindel spinner in sitt byte i nätet, för att sedan förtära det den fångat.

Hon stod helt nära honom. Skön som aldrig förr. Cranston såg upp och mötte hennes blick. Hon kysste honom på kinden, varligt och mjukt. Han kände

hennes tunga mot sin hud. Hon lade armarna om hans midja och lät sina händer smeka över hans kropp. Hennes parfymdoft fick det att gå runt i huvudet på honom och han kände att han var snubblande nära att förlora självbehärsningen och följa henne i avgrunden.

"Det är kanske dit jag ska", tänkte han, "men jag vill åtminstone välja vilken avgrund jag skall falla i och på vilket sätt."

Cranston var på väg att ge efter för hennes smekningar men sträckte i sista sekunden ut handen mot instrumentbordet och fattade en stor obdukti-

onskniv och drev den djupt i hennes buk.

Blod fläckade hans handskar och händer. Blod dropp från hans förkläde och rann i strömmar från hennes nakna kropp där hon låg på kakelgolvet och stirrade på honom med sina döda ögon. Cranston var precis tom inombords då han såg blodet rinna ned i golvbrunnen.

-Det var ändå det minsta jag kunde göra för dig, Al, sade han uttrycksfyllt.

En kort stund stod han stilla vid kroppen och såg hennes förspilda skönhet. Sedan tog han itu med arbetet han visste

måste göras och lyfte upp hennes kropp på obduktionsbordet. Med ena handen knäppte Cranston på bandspelaren, medan han letade rätt på en kniv av passande storlek att lägga det inledande snittet med. Hennes ögon såg fortfarande bedjande på honom, förförisk ända in i döden. Men Dr. Cranston var inte längre mottaglig. Han läste in hennes data på bandet.

-Dissektion av Jane Doe, uppskattad ålder... och påbörjade obduktionen.

Gollum

EN INSÄNDARE TILL DÄN

EN INSÄNDARE har nått redaktionen, som tackar och tar emot. Det är faktiskt den första i sitt slag, så den skall publiceras o censurerad.

86-07-01

Rättelse av sakfel i Haradrims verksamhetsberättelse, publicerad i Hingons Snugga 17.

Då vi med stort intresse vetgirigt lät våra konungsliga falkögon söka av den mängd skrivtecken som flitiga präntare idogt fäst på den skickligt förädlade form av djurhudar och lumpapper, - en skapelse vilken somliga benämna Hingons Snugga 17, upptäckte undertecknade blixtnabbt en felaktighet i texten.

Vi förutsätter att det lumpna misstaget tillkommit genom tillfällig försummelse, antingen genom redaktörens akuta insjuknande i böldpest, malaria eller förhoppningsvis bara en sinnesförvirring orsakad av inmundigandet av en allt för stor volym jästa dryckjöm.

Men nu när fyllkajan nyktrat

till en smula vore det på sin plats med ett tillrättaläggande av de allvarliga lögnerna som redan hunnit spridas. Harads folk skulle annars, omedvetna härom, kunna förledas ändra sin sedan lång tid fasta men ävensom genomgående otvetydigt positiva syn på Haradrimtisk Litteratur.

Den förljugna villfarelse som nu oförhindrad söker tränga sig in genom verksamhetsberättelseläsarnas oskyldiga näthinnor, måste ovillkorligen och utan dröjesmål, i originalhandlingen ändras till sin sanna lydelse, nämligen följande:

"Ytterligare en tidskrift, även den av stort värde och stor skönhet, har utommit i föreningens regi under samma tidsperiod."

Jämför sanningens snövita, oskuldsfulla, glittrande skönhet, med den vedervärdigt tafliga förvanskning som gjorts i löndom i unkna, möjliga grottor där trams och äckel vistas, dö och ruttna till slem.

Om ingen rättelse sker, kan vi tyvärr icke längre ansvara för vår annars så väldresserade men stundom bängstyriga koloni vandringsmyror.

Den har just i dagarna marscherat iväg till nordöstra Harad, för att skörda hallon på vägen. Den är upplysningsvis mycket förtjust i att äta tidningspapper, tusch och kabelisolering...

Med vänliga hälsningar

Ett sju sex - Sju sex ett
176 - 761

Ett sju sex - Sex ett sju
176 - 617

Ett sju sex - Sex sju ett
176 - 671

Ett sju sex - Sju ett sex
176 - 716

Ett sju sex - Ett sju sex
176 - 176

Ett hundra sju tiosju - Ett hundra sextiosju
176 - 167

Det ska vi allt bli två om. Leve det fria ordet. Kom inte här å stick upp! red.

DET VAR EN GÅNG en liten larv som bodde i ett klangrönt äpple. Hans bostad hade fem små rum och fast det var lite trångt så trivdes han mycket bra. En dag hördes genom äpplet ett förfärligt oväsen och rätt som det var slängdes han hit och dit inne i äpplet. Han for mellan golv och tak och dunsade i de fem rummens femton väggar. Så småningom blev det lugnt igen och larven vände sin säng rätt i sovrummet, tog på sig sin nattmössa och sina tio par nattofflor och somnade. Plötsligt vaknade han av ett förfärligt brak. Halva sovrumstaket var borta! Håpen ställde han sig på de bakersta fötternas tåspetsar, hävde sig upp och kikade ut.

-En mask!! skrek Greve von Gravensteiner och slängde förskräckt upp äpplet i luften.

-Fy så äckligt!

-En mask!!! vrålade alla de övriga gästerna vid kungens taffel och började slänga äpplen på varandra, eftersom de trodde att det här var en ny lek som greven hittat på.

Kungen själv satt och tittade på äpplet. När det började falla lutade han sig fram över bordet och fångade det i sina händer.

-Två maskar!! skrek under tiden Greve von Moltke, medan han försökte pressa in ett äpple i sin hustrus, den prat-samma grevinnan von Moltkes

mun.

-Inte alls, sade kungen, det här är en larv och om jag inte misstager mig kommer den en dag att förvandlas till en vacker fjäril.

Så kul, tänkte larven, undrar vad det är?

Ingen hörde vad kungen sade och sekunden senare visslade ett praktfullt äpple förbi hans höga öra. Kungen slängde sin mantel över äpplet och skuyndade ut genom den närmaste dörren, följd av två betjänter.

-Släng ut dom där dårarna! ryade han åt den ena betjänten, och se till att dom inte sätter sin fot här igen, i mitt slott!! Och till den andre: Spring iväg och hämta överkokerskan, vi väntar här! Efter en mycket liten stund kom hon, stor och rödbrusig av köksvärmen och med alla sina verktyg hängande i ett snöre runt den breda midjan.

-Här, sade kungen och sträckte fram äpplet med larven mot kokerskan, är en liten nödställd undersåte. Han befinner sig i en mycket brydsam situation. Därför har vi kallat på Er.

Kokerskan Beata tänkte nu inom sig att kungen nog var lite prillig, det där var ju bara en vanlig äppelmask, en sån där mask som hon rensade ur äpplena varje gång hon lagade kungens favoritförrätt, ugnstekta äpplen med vanilj-

sås, men hon lutade sig fram och tittade. En kung är en kung om än prillig.

-Ock, ock, ock, sade hon och slog ihop sina händer, Ers Majestät har alldeles rätt, men vad kan nu jag göra åt detta?

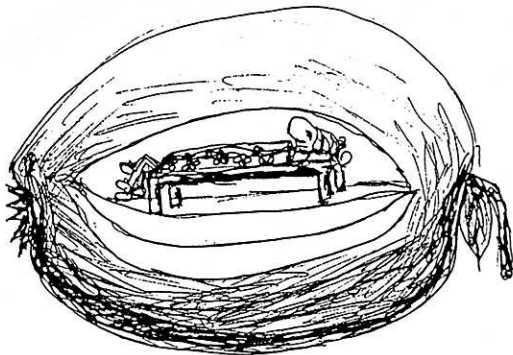
-Ni ska göra maskhål, kom, sade kungen och med äpplet i ena handen drog han iväg med kokerskan som han fattat i ett stadigt grepp med den andra handen.

-Betjänt! Hämta en stega och följ oss!

Genom långa tysta korridorer och nerför långa trappor, täckta av tjocka mattor rusade de under kristallkronors bleka sken. Till slut öppnade kungen en liten dörr och de steg ut i den stora slottsträdgården. Där ute fanns mängder med blommor och olika fruktträd. Från somliga träd hängde lila plommon i stora klasar.

-Nå så, sade kungen, vilket träd kommer du ifrån? Det här kanske? frågade han och pekade på det närmaste trädet, men larven skakade bara på huvudet. Kungens betjänt kom släpande på en lång stega och de gick alla från träd till träd, men alltid, alltid skakade larven på huvudet.

Först vid det nittionionde av kungens etthundra äppelträd nickade larven och den svettiga betjänten pustade belåtet. -Res stegen!, befallde kungen

SÅ SMÅNINGOM BLEV DET LUGNT IGÅR OCH LARVEN VÄNDE SIN SÄNG RÄTT I SOVRUMMET, TOG PÅ SIG SIN NATTMÖSSA OCH SINA TIO PAR NATTOFFLOR OCH SOMNADE.

med sin värsta kommandoröst, men varken kokerskan eller betjänten blev rädda, för den som bryr sig om en så obetydlig undersåte som en liten äppelmask måste vara en gasnka snäll person, även om han är kung.

Upp i trädet klättrade de, först kungen, sedan kokerskan. Betjänten tog sig en lur, lutad mot trädets skrovligt barkklädda stam.

Med sin spira drog kungen in en av de yttersta grenarna till kokerskan, som nu satt bakom honom på samma kraftiga

gren.

–Gör nu ett hål i ett äpple. Om du lyckas så skall du belönas rikligt. Hon valde ut ett stort grönt äpple, tolv rum minst, och försökte göra hål med ett av sina verktyg, en kärnhusborttagare, men larven skakade på huvudet och måttade med sina främsta fötter.

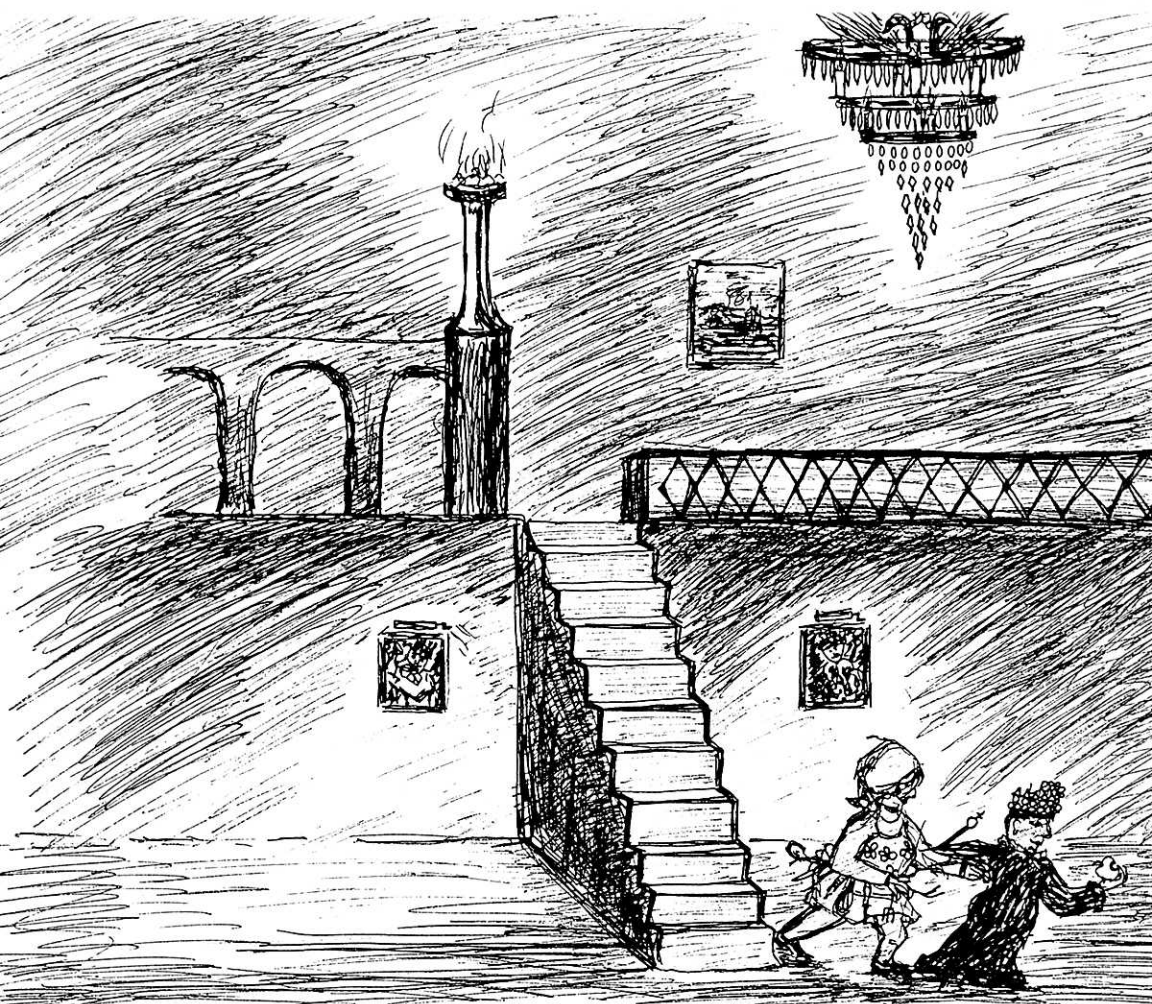
–För stort! sade kungen. På nästa försökte hon med en potatisskalare, men även då blev hålet för stort. Sedan tog hon ett smalt brynstål och återigen blev hålet för stort. Efter det försökte hon med köttånalar, kakprovsnålar

och strån i olika tjocklekar från sina rotvispar och diskviskor, men då blev hålen för små. Till sist provade hon med fiskfjällare, rensknivar, saxar och alla andra verktyg som hon hade kvar, men än blev hålen för stora, än för små.

–Nej Ers Majestät, nu ger jag upp... sade Beata och rätade på sin trötta rygg, men då hon såg hur ledsen kungen blev tillade hon: Vi måste fundera ut något annat sätt.

Hon plockade fram sin kärnhusborttagare och granskade den.

–Kanske om vi hade en tång så kan jag böja till den så den

GENOM LÅNGA TYSTA KORRIDORER OCH NEDFÖR LÅNGA TRAPPOR, TÄCKTA AV TJOCKA MATTOR
RUSADE DOM, UNDER KRISTÄLLKRONORS BLEKA SJÖEN.

gör mindre håll?

–Upp med dig, din lata drön-flock, skaffa oss genast en tång! skrek kungen och slängde ett stort äpple i huvudet på den sovande betjanten så han yrvaken satte sig upp.

–Genast Ers Majestät, sade han och ilade iväg mot slottet. Medan de väntade bad kungen att kokerskan skulle berätta om alla sina köksverktyg. Det gjorde hon gärna och de hade riktigt trevligt där de satt och samtalade.

Under tiden hade larven blivit hungrig. Han klättrade ner från äpplet och kungens hand och gick långt ut på grenen, tills han hittade ett stort, fint grönt äpple. Det satte han sig på och började äta.

Betjanten hade letat sig ner till slottets vinkällare, där han trodde att det fanns en tång. Så snart han provsmakat sig igenom alla årgångar äppelvin med källarmästaren, tänkte han börja söka efter den. Eftersom källarmästaren satt instängd hela dagarna med sina fat och flaskor som enda sällskap, så var han glad och pratsam när det kom besökande. Vad betjanten inte visste var att provsmakningen kunde ta tid, för det fanns flera hundra årgångar vin sparade efter kungens far och farfar och farfarsfar, som alla hade varit förtjusta i vin och speciellt vin framställt av äpplen.

I slottsträdgårdens nittionionde träd från dörren räknat, hade kungen beslutat upphöja kokerskan till kunglig gemål, drottning alltså, eftersom hon var ogift, och titeln tycktes passa henne förträffligt. En så god och klok kvinna, tänkte han och betraktade Beata när hon berättade om hur man använder en kötttermometer.

Larven hade nu ätit sig in i sitt nya hem och somnade mätt och lycklig i första rummet han kom till, och drömde om kungar och kokerskor och knivar, huller om buller.

I slottets vinkällare hade de två provat sig fram till den tjugonde årgången.

–Jag undrar, sade betjanten, om kungen allsch vet vilket fiint vin han har? Den här schoppen, till exempel, den är ju fantaastisk, eller hur käre vän? tillade han och dunkade källarmästaren i ryggen så han för på näsan i det stora ek-bordet och glasen hoppade.

–Nu ska jag ta det som är kvar och glas och gå och fråga honom, förresten, jag tar en butelj till, sade betjanten, stoppade glas i alla fickor, grep flaskorna och vinglade mot dörren. Förgäves försökte källarmästaren att stoppa honom; Vi förlorar båda våra arbeten om kungen får se dig, kom, vi går tillbaka och provar päronvin!

När de kom drog kungen med sig Beata ner från trädet.

–En strålande ide, sade han och befordrade raskt betjanten till kunglig kammarpage och källarmästaren till kunglig vinprovare vid taffeln.

–En skål för vår blivande drottning! sade kungen. Och för alla Ers Majestäts, hick, äpplen, sade den nyblivne kammarpagen. Sedan lyfte de alla sina glas mot den klarblå himmelen.

–Två skålar för Hans Majestät kungen, ropade Beata, kammarpagen och vinprovaren, medan kungen faktiskt rodnade av blygsel och rörelse.

–Kära undersåtar, sade han, tss, tssss...

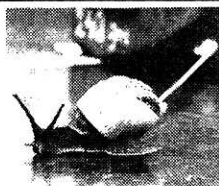
Och sedan levde de förstäss lyckliga i slottet allesammans, i alla sina dagar.

Men larven då, undrar ni kanske. Jo, nästa sommar, när bröllopet stod med pompa och ståt mellan kungen och Beata, såg alla gästerna en vacker gul fjäril som fladdrade runt brudparet och strödde sitt gyllene fjärilsstoff över dem, så de såg alldeles som förgyllda ut.

Vid bröllopsmiddagen serverades äpplen med vaniljsås till alla, utom den lilla fjärilen som fick ett eget stort grönt äpple att knapra på. Inget äpple i hela riket fick i fortsättningen plockas utan att först blivit noga granskat – om ett maskhål syntes fick det hänga kvar på sin gren.

Och för varje år dansar fler och fler gula fjärilar runt kungen och Beata när de vandrar omkring i slottsträdgården varma somardagar.

Luthien

Starkast i Spanien

Snigeln Pitufo har lyckats dra en 240 gram tung sten 132 centimeter. Därmed blev Pitufo spansk mästare vid tävlingar som nyligen hölls i Bilbao. Hur lång tid transporten tog förmåler dock inte telegrammen.

Dromedarmejeri

Sultan Al-Oteibi i Saudi-Arabien har startat världens första dromedarmejeri. Hans ambition är att produktionen av kamelmjolk ska bidra till stammens fortlevnad.

– Men just nu är det bara en hobby och en mycket dyr sådan, säger sultanen till AP.

Kamelerna mjölkas varje dag. Men eftersom de har olika stora spenar och kan hålla på sin mjölk om de blir retade kan man inte använda mjölkmaskiner.

– Förhoppningsvis kan problemet lösas via avel och forskning, tror sultan Al-Oteibi.

Klokare

HONGKONG (TT:s korr) Folk som äter med pinnar blir inte bara smidigare rent fysiskt utan även intelligentare än de som håller sig till kniv och gaffel, skriver den kinesiska tidningen China Daily.

**Typografer
ej suputer**

Det har jag vetat
hela tiden. red. ♪

En liten skogspromenad, va! Så här efteråt när jag sitter med alla skavsåren omplåstrade och kollar om det finns några flera myggbett och tänker tillbaka, inser jag att det var nog rätt bra iallafall. Både vädret och resesällskapet gick att stå ut med. Inte ett regnkorn förrän sista dagen, då vi var nästan hemma. Då strilade det i fyra minuter, inte mer. Det var ändå tillräckligt länge för att jag skulle hinna upptäcka att den medhavda regnrocken var 17 nummer för liten. Den skulle aldrig kunna göra någon tjänst så det var lika gott att regnet slutade. Nej, vädret får i stort sett anses ha varit perfekt hela tiden. Fin sol mitt på dagen och en vacker solnedgång på kvällen över en spegelblank Acksjö. Ha! Där fick ni, sumpgrodor, som inte följde med. Så här var det:

Vi startade i gryningen (Jo!) vid punkt A. Marschen gick framåt i god fart. Sen skulle Paula byta byxor eller något. Vänta... Sen gick vi vidare. Nej, de gamla byxorna var nog bättre. Vänta... Efter ett tag hittade Thord blåbär. Vänta...

Väl framme vid Malmsjön hitta-
de vi små grodor vid ett rast-
ställe. Där växte också Siles-
hår. Tyvärr var grodorna allt
för stora för att kunna ges
som mat åt silesåret, så vi
gick vidare. Ett par gånger
gick vi vilse, men det blev
rätt sen.

Ett par timmars marsch genom trask, kärr, stenöknar, fientliga minfält, ormar, blåbär och hallon senare började jag med mitt totalusla lokalsinne att känna igen mig. Ahh. Nu var det bara ett par kilometer kvar. Det gillade fötterna.

Utan ytterligare trubbel må indjanerna nådde vi Långa Ack-sjön. Ingen hade hunnit före oss och solen sken som en galning när vi kom upp på klippan med vindskyddet. I förstone tyckte jag det verkade korkat att alla skulle slå upp sina tält här och var i skogen och ingen sova i vindskyddet, men senare framåt dagen befunns detta vara invaderat av getingar, så det var nog bäst att inte sova där iallafall.

Jag var först i vattnet, fast det vill ingen erkänna efteråt. En efter en slank alla ned i det våta, grumliga elementet och efter mycket hän och spott även Thord. Naturligtvis hoppade han rakt på en vass strålpistol och skar upp sin lilla fossing och gick och blödde på Klippan efteråt.

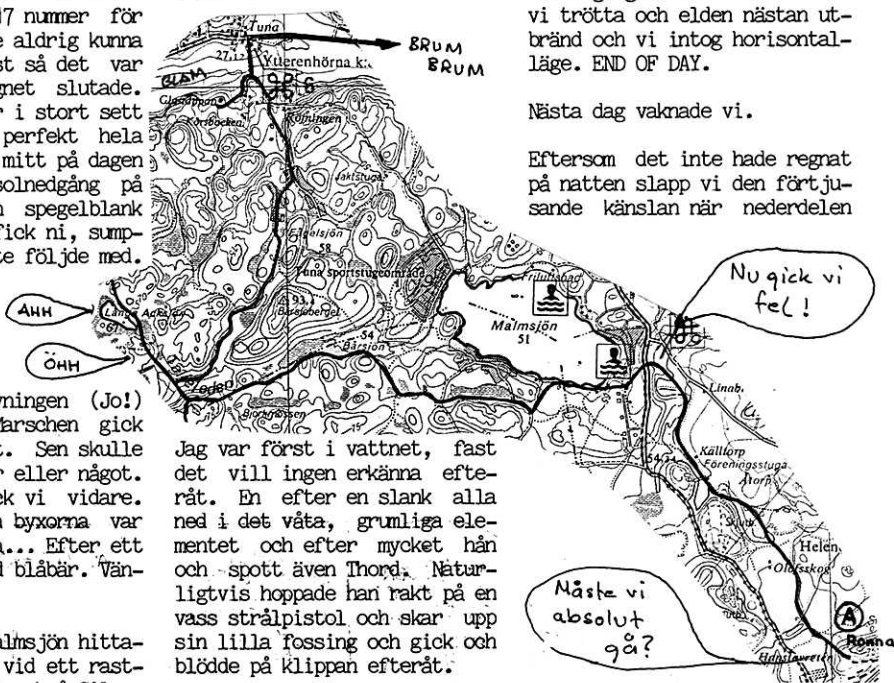
Under glatt stojande högg vi ner ett antal små träd i närheten och eldade upp. Vid den tiden utgick ett påbud att Paula & Björn skulle koka soppa. Tyvärr hade vi inga kokkärn och inga skedar att äta soppan med heller. Min skarpsinniga hjärna uttänkte omedelbart en åtgärd: Med mörkningshackade jag bort nästan hela looket på en Cokeburk och böjde upp det som ett konserverburkslock. Det ursprungliga drickhålet i locket var ut-

märkt för en lyftpinne. Te-
vattnet var räddat. Utom det
att vi inte hade något vatten,
för det var i stort sett redan
uppdurcket. Jag påstod att det
gick utmärkt att dricka vatt-
net ur sjön, men alla envisa-
des med att koka det först.

Korvar grillades, fläskkotletter likaså, öl och Coke avdracks, mygg bankades och en typisk haradrimitisk stämning spred sig. Allt var stilla i solnedgången. Klockan sent var vi trötta och elden nästan utbränd och vi intog horisontalläge. END OF DAY.

Nästa dag vaknade vi.

Eftersom det inte hade regnat på natten slapp vi den förtjusande känslan när nederdelen

av sovsäcken är alldeles blöt och slaskig och fodralet och allt annat man lagt där också. Vem har hört talas om täta tält, som är täta när det verkligen gäller? Det sa mummel och frukost i magen, som om de åtta korvarna från gårdagen varit bortglömda. Nu kunde tekokningsburkarna provas. Jag kan härmed meddela att en burk nedställd i en ➔

Kulla-Gulla i österländsk
religiös miljö:
Kullah-Mullah.
Aiiiah.

normal campingglöd kokar upp på mindre än 6 minuter. Innehållet blir precis lagom till en kopp te och när man är trött på kokkärlet slänger man det bara. Synnerligen praktiskt.

Återstod inget annat än hemfärd. Genom ändlösa träsk vandrade vi, nej förresten, det var en grusväg. Vid vägens slut fann vi mumakstationen. Då mumaken inte skulle komma ännu på en timme eller så beslöt vi att gå till den närliggande ranchen och skaffa skaffning. Alltså gick vi till High Chaparral och trängdes med gässen och turisterna. Efter att ha släckt törsten med CC och glass gick vi in på själva kobäjsområdet och frotterade oss med de verkliga grabbarna. Dolly Parton, denna kojazzens okrönte drottning, dånade ur dolda högtalare. Ett par av kobäjsarna hällde ut ett badkar med vatten för att få till lite mera verklig gega att falla i när de slogs.

Vi gjorde ett besök på salongen men till vår besvikelse serverades bara Liebfraumilch och inte heller fanns det något självspelande piano. Överhuvudtaget var det alldeles för ont om kulhål överallt. Plötsligt kom en man i olycksbådande svart kappa med stor dito hatt emot oss. Vi skakade i knäna, men när vi såg att det bara var Lars-Inge utbröt leenden på våra läppar. Han förklarade sin närvaro med att han skulle skjutas en timme senare. Han var nämligen bankkamrer eller något dityt och skulle stå på ett tak och bli skjuten av bankkrånarna. Indianerna skulle anfalla från vänster men ändå bli nedgjorda av kavalleriet till sist. Ack ja.

Men stället var kul på något sätt, tontigt till max, men folk verkade gilla det. Ponnyridning erbjöds de minsta. För fantasipriser kunde småttingarna få skumpa 100 meter fram och tillbaka på en synnerligen

övergödd ponny, ledd av en lady i kobäjsklädsel.

Men mumaken råmade i fjärran och vi var tvungna att avlägsna oss, mot civilisationen. Så snart jag vant mig vid mumakstanken kunde jag uppstigen på dess breda rygg tänka tillbaka på alltsammans och sjunka tillbaka mot bambusätet med ett fånigt leende.

Boromir

Färgstark uppvisning i baksätet...

■ **WOODBINE:** Sex personer har åtalats för otukt efter att ha medverkat i en krog tävling om vilka som kunde genomföra den mest erotiska akten i baksätet på en Chevrolet. Enligt sheriff Bill Smith deltog elva par i tävlingen den 14 augusti.

Det vinnande paret genomförde en "liderlig och väl-lustig sexakt" i bilen, en akt som videofilmades och senare visades för gästerna på Snorkels Lounge i Kingsland vid tre olika tillfällen.

— När jag först hörde talas om det trodde jag inte det var sant. Men när vi kollade uppgifterna var det inte talt om saken. Det var en färgstark uppvisning, minst sagt, berättar Smith.

■ OTUKT

Domare William Killian gav omedelbart order om att restaurangen skulle stängas tills vidare.

Enligt Smith har det vinnande paret, restaurangchefen, krögaren och en discjockey som fungerade som "konferencier" åtalats för otukt. (FLT-AP)

UPP X10 6T SPEED
PLDVXG10 24-PIN
OUX - MRP PAL
20-10!

PRECIS -
SKULLE INTE HA
KUNNAT SÄGA
DET BÄTTERE
SJÄLV...

"Flickvänner Mot
Datorer" va!
Dessa bara ha.
red.

Den elektroniska personroboten har mycket uttrycksfulla ögon, påpekar tillverkarna.

Roboten kommer när du visslar

Alla ensamma hjärtan som längtar efter sällskap, hushållshjälp och trygghet erbjuds nu en ny högteknisk lösning. En personrobot. En italiensk maskin som i hopmonterat skick ser ut som vore den hämtad ur serietidningarnas och science-fictionberättelsernas värld.

Nu ska denna italienska elektroniska hemhjälp också lanseras i Sverige.

Enligt reklamen har den två mycket uttrycksfulla ögon. Den kan dessutom visa nyttiga meddelanden på en inbyggd tecken-skärm. Den kan programmeras att spela luffarschack, fara omkring efter golvet med dammsugare i handen eller att komma med paraplyet när man visslar.

"Visst är den väl ett trevligt sällskap", frågar tillverkarna.

Ja, det är ingen hejd på vad detta elektroniska kreatur kan. Spå väder till exempel eller varna för bränder och ökända inkraktare.

Roboten kommer styckvis och i delar. Armar, huvud, bål, etcetera köps som lösa delar som sätts samman. Den mest fascinerande delen har upphovsmännen döpt till teknikkakan.

Den ser mycket riktigt ut som en lätt kubistisk sockerkakskrans. En kaka styckad i åtta skivor med varierande innehåll av program och hårdvara.

Teknikkaka för personrobotar, ett bakverk i tiden. Eller kanske en luftpastej.

ERIK MELLGREN

Zum Alten Igelkott

und Borste

Gröna punkter över Europa 86-09-24

■ Stor uppståndelse vällade på tisdagsmorgonen ett fenomen i form av lysande gröna punkter på himlen över Belgien, Nederländerna, Luxemburg och Frankrike. Hundratals människor ringde till flygbaser och meteorologiska centra.

Senare framförde vetenskapsmän på olika håll teorin att det kunde röra sig om delar av sovjetiska raketsteg som brann upp i jordatmosfären.

(TT-AFP, Bryssel)

Vågad reformator

Nyvalde borgmästaren i Carmel, Kalifornien, Clint Eastwood, har beslutat att glassförsäljningen i staden skall släppas fri. Den som vill skall hädanafter - utan att tillstånd krävs - få öppna glasskiosk.

Är Eastwood lika tokig som skjutgalen? Begriper han inte att det inte går att slå in på sådana laglöshetens vägar i ett välfärds-samhälle?

AP-köpare

Grillade ben
per kg

29:90

KÖPES

Sekretär gärna vit efter kl 18
tel. 08-715 52 21

Heinlein-nybyggare i rymden
Jefremon-andromeda lem-
segraren kapec-rur böckerna
om mumintrollen shevek
tel. 08-49 40 82

Begagnat bra piano, helst vitt
tel. 08-64 25 02

Sparkade femåring under gudstjänst

INTRESSET HAR ÖKAT
FÖR VÅRA GAMLA GUDAR
OCH HJÄLTESAGOR,
STATSMINISTERN.

VAD
BEROR DEN
HÄR UPPBLOS-
SAND EVERN
FÖR VÅRT
GAMLA
KULTURELLA
ARVEGODS
PÅ?

DESSA
URGAMLA
BERÄTTELSE
TRICKS
TILLFREDSSTÄLLA
FOLKS
BEHOV...

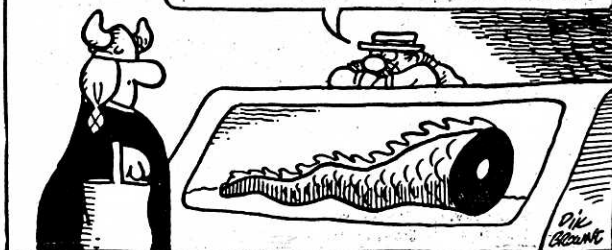
... AV VÅLDSPÖRR.

OCH SÅ NÅT TILL HAGBARDS
LUNCH --

VI HAR EXTRAPRIS PÅ RUMPSTEK !!

で、き、る、の、を、選、ぶ、た、め、に、冷、蔵、庫、に、入、れ、保、存、し、て、く、だ、さ、い。こ、れ、は、フ、ィ、ル、ム
が、ア、ル、ミ、三、落、の、包、み、の、中、に、密、封、さ、れ、て、い、る、場、合、に、限、り、ま、す。使、用、す
る、少、な、く、と、も、2、時、間、前、に、冷、蔵、庫、か、ら、取、出、し、て、く、だ、さ、い。水、滴、が、で
き、る、の、を、避、け、る、た、め、に、室、温、に、戻、る、ま、で、は、ア、ル、ミ、三、落、の、包、み、を、開、け、て、は
い、け、ま、せ、ん。